

செந்தமிழ்

தொகுதி	திருவள்ளூர் ஆண்டுக்கூகா-வைகாசி	பகுதி
கூடு	1967-சூலை	சு

வள்ளல் பாண்டித்துரை நூற்றுண்டு விழாக் குழுத்
தலைவர் தமிழவேள் உயர்திரு. பி. டி. இராசன் அவர்கள்
வரவேற்புரை

பெருமக்களே, தாய்மார்களே,

வள்ளல் பாண்டித்துரை நூற்றுண்டு விழாக் குழுவின்
சார்பாக, முதற்கண் உங்கள் அனைவர்க்கும் எனது வணக்
கத்தையும் வாழ்த்துக்களையும் கூறி வருக, வருக என்று வரவேற்
கின்றேன்.

சிறப்பாக இவ்விழா நடைபெறும் இந்நேரத்தில் என்
மதிப்பிற்குரிய நண்பரும், சேதுபதி மன்னரும் ஆகிய சண்முக

ராசேசுவர சேதுபதி அவர்கள் நம்மிடை இல்லையே என்பதை எண்ணி நான் மிக மிக வருந்துகிறேன். அன்னருடைய மறைவு தனிப்பட்ட முறையில் எனக்கு ஒரு பெரிய இழப்பாகும். ஏனெனில் சேதுபதிகளின் குடும்பத்திற்கும் எங்கள் குடும்பத்திற்கும் இருந்து வரும் தொடர்பு இன்று நேற்று ஏற்பட்டதன்று. பல தலைமுறைகளாக இந்நட்பு உறவு தொடர்ந்து இருந்துவருகின்றது. மேலும் அது தொடர்ந்து இருந்துவரும் என்பதில் ஐயமில்லை. காலஞ்சென்ற சண்முக ராசேசுவர சேதுபதி சேதுநாட்டிற்கும், தமிழ்நாட்டிற்கும் செய்த தொண்டு மிகப்பெரியது; மதிப்பிடமுடியாதது. அவருடைய அருமை மக்கள், அப்பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்துவர எல்லாம் வல்ல இறைவன், அவர்களுக்கு நீண்ட ஆயுளையும் ஆற்றலையும் கொடுக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்வதுடன், சண்முக ராசேசுவர சேதுபதி அவர்களின் இன்னுயிர் அமைதியுற நாம் எல்லோரும் இறைவனை வேண்டுமோமாக.

இவ்விழாக் குழுவின் தலைவராக இருந்து பணியாற்ற எனக்கு ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தமைக்கு மகிழ்ச்சியுடன், நான் அனைவர்க்கும் நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். (நான் சிறுவனாக இருந்தபொழுது, சங்கத்திற்கு அடுத்த வீட்டில் இருந்தேன். அதனால், பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்களை மதுரையில் நான் அடிக்கடி நேரில் காணும் வாய்ப்புப் பெற்றேன். அவருடைய கவர்ச்சிமிக்க தோற்றத்தையும், இனிய அன்பு மொழிகளையும் கண்டும் கேட்டும் வியந்தவர்களில் நானும் ஒருவன். அன்று அவர்கள் மதுரையில் தொடங்கிய தமிழ்ச்சங்கத்திற்கு இன்று நான் தலைமை ஏற்றுப் பணியாற்றுவேன் என்று அப்பொழுது நான் சிறிதும் நினைக்கவில்லை.) அதனால் இவ்விழாவை முன்னின்று நடத்தவேண்டியது எனது தலையாய கடமை என்று கருதியே நான் இங்கு வந்துள்ளேன்.

தென்குமரி முதல் வடவேங்கடம்வரை விரிந்துள்ள தமிழகத்தில் பண்டுதொட்டு இன்றுவரை பாண்டிய நாட்டிற்கு ஒரு

தனிச்சிறப்பு இருந்துவருகின்றது. தேனினும் இனிய தமிழ் மொழியைத் தெளிந்து கற்ற புலவர்களைப் பேணி ஆதரிப்பது தம் கடமையெனக் கருதியோர் பாண்டியராவர். சங்கம் வைத்து அதனைக் கண்ணெனக் காத்துவந்தனர். அவர்களின் அச்சிரிய செயலுக்குச் சிவபெருமானே துணை நின்றார் என்றும், அவரே ஒரு புலவராய்வந்து சங்கத்தில் தலைவராய்வீற்றிருந்தார் என்றும், அங்கு அவரே கவியும் பாடினார் என்றும் இதுபோன்று திருமாலும் தமிழ்ப் புலவர் ஒருவரின் பின்சென்றார் என்றும் நம்பண்டைய னூல்களிலிருந்து நாம் அறிகின்றோம். ஆகவே, தமிழ்த்தொண்டு, ஒரு தெய்வத் தொண்டிற்கு ஒப்பாகும் என்பது தெளிவாகிறது. அத்தகைய சீரிய தொண்டைத் தமிழ் மக்கள், சாதி, சமய, இன வேறுபாடின்றித் தொடர்ந்து செய்துவந்தனர் என்பதற்கு, நம் சங்க நூல்களும், பிற்கால இலக்கியங்களும் சான்றாக விளங்குகின்றன.

தமிழகத்தில் அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு, மூவேந்தர்களாகிய சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சிகள் முடிவுற்றபொழுது, பாண்டியர்கள் போற்றி வளர்த்த தமிழ்ச்சங்கமும், பேணுவாற்றற்ச் செல்வாக்கை இழந்தது. அதன் பயனாய்த் தமிழ் வளர்ச்சி தடைப்பட்டது. நாட்டில், பிறமொழிகளின் செல்வாக்கு நாஸ்தோரமும் வளர்ந்துவந்தது 'நாட்டையாண்ட மன்னர்களின் தாய்மொழி வேற்றுமொழியாய் இருந்த காரணத்தால் அவர்கள் தமிழைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அரசன் எவ்வழியோ அவ்வழியே மக்களும் என்பதற்கிணங்க, மக்களும் தாய்மொழியில் அக்கரைகாட்டத் தயங்கினர். அதன்பயனாய்த் தமிழில் பேசுவதும், தமிழ் நூல்களைப் படிப்பதும், நாகரிக வாழ்க்கைக்கு ஒத்ததல்ல எனக்கருதும் இழி நிலையும் ஏற்பட்டது. புலவர், செல்வாக்கை இழந்தனர். அரிய தமிழ் நூல்கள் தேடுவாரற்றுக் கரையான்களுக்கும், நெருப்புக்கும், நீருக்கும் இரையாயின. இவையத்தனையும் வரலாற்று உண்மைகள். இக்கால மாணவர்கள் இவ்வரலாற்றைப் படித்ததன் பயனாய்த் தமிழ் மொழிக்குப் பிறமொழிகளால் எவ்வாறு கேடுகள் ஏற்பட்டன என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாக உணரும் வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டன. அதை உணர்ந்தே, பிற

மொழி, தமிழகத்தில், எவ்வகையில் புகுத்தப்பட்டனும். அம்மொழியால், தமிழுக்கு மேலும் தீங்குகள் நேர்ந்துவிடுமோ என்று அஞ்சுகின்றனர். ஆகவே, தமிழ்நாட்டில் நடைபெறும் மொழிக்கிளர்ச்சிக்குக் காரணம், யாதொரு கட்சியும் அன்று; எந்தவொரு தலைவரும் அல்லர். தமிழ்நாட்டின் உண்மை வரலாற்றை மாணவர்கள் அறிந்துகொண்டதன் பயனாய் ஏற்பட்டதே இக்கிளர்ச்சியாகும். அதனைப் பிறமொழிவெறுப்பு என்று கருதக்கூடாது. அது, மொழிவெறியன்று. தாய்மொழிப் பாதுகாப்பு.

இன்றைக்கு நூருண்டுகளுக்கு முன், முன்கூறியபடி தமிழின் இழ்நிலையைக் கண்டு மனம் வருந்தினோர் பலர் இருந்தும், செயலாற்றும் திறனின்றி வாளாவிருந்தனர். (தமிழர் செய்த தவப்பயனாய் ஒரு பெருமகனார் தோன்றினார். அவர் தமிழ்த் தொண்டிற்கே தம்உடல், பொருள் அனைத்தையும் கொடுத்தார். அவ்வள்ளலின் நூற்றாண்டுவிழாவையே நாம் இங்குக் கொண்டாடுகிறோம்.)

பாண்டியர்களுக்குப் பின், தமிழ் வளர்த்த பெருமை சேது மன்னர்களுக்கே சாரும். இம்மன்னர் குடியிலே தோன்றியவரும், சேது நாட்டு ஆட்சியைச் சீருடன் நடாத்திய அரசியல் அறிஞருமாகிய பொன்னுச்சாமித் தேவரவர்களின் புதல்வராய்ப் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் னூறு ஆண்டுகட்கு முன் 21-3-1867-ல் தோன்றினார். தமிழை ஆர்வத்துடன் முறையாகக் கற்றார். செந்தமிழ்ப் புலமையும், ஆங்கிலப் புலமையும் பெற்றுக் கலைவளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டார். தேவரவர்கள் எப்பொழுதும் தமிழ்ப்பெரும் புலவர்களைச் சூழ வைத்துக் கொண்டு, தமிழின்பத்தைப் பருகிக்கொண்டிருப்பார். ஒருசமயம், மதுரைமாநகருக்கு, ஒரு சொற்பொழிவின் பொருட்டு வந்திருந்தபோது, சில குறிப்புகள் எடுக்கத் திருக்குறள் நூல் ஒன்று தேவைப்பட்டது. சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மதுரையில் எங்குத் தேடினும், யாரிடம் கேட்டும், ஒரு திருக்குறள் கூட அகப்படவில்லை. இதைக்

கண்ட தேவர், மனம் நொந்து, மதுரையில் தமிழ் தழைத்தோங்கு தற்குரிய முயற்சியில் உடனே ஈடுபடலானார். 1901-ஆம் ஆண்டு, சென்னை மாநில அரசியல் மாநாடு மதுரையிற் கூடியது. தேவரவர்கள் அதன் வரவேற்புக்குழுத் தலைவராக இருந்தனர். மாநாட்டின் முடிவில் மதுரையில் ஒரு தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவ வேண்டுமென்ற தம் எண்ணத்தை வெளியிட்டார். அங்கு வந்திருந்த பிரதிநிதிகள் அவைவரும் தேவரவர்களின் அம்முயற்சியைப்பாராட்டி ஆதரவு தெரிவித்தனர். அதன் பயனாய் 1901 செப்டம்பர் 14-ஆம் நாள் நமது மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் நான்காம் தமிழ்ச் சங்கமாகத் தோன்றியது. (பெரியார் ஒருவரின் நல்லெண்ணத்தின் பயனாய்த் தோன்றிய மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தது) அச்சங்கம் என்றும் நிலைத்திருந்து தமிழ்த் தொண்டு செய்ய இறைவன் அருள்புரிவாராக.

(பெரும் புலவர்களை நாடெங்கும் அனுப்பித் தமிழ் ஏடுகளைக் கொண்டு வந்து ஆய்ந்து புத்தக வடிவில் வெளியிடும் முயற்சியில் தமிழ்ச்சங்கம் முனைந்து நின்றது. சங்கத்தின் சார்பில் செந்தமிழ் எனும் அரிய திங்கள் ஏடு ஒன்று வெளி வந்தது. தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த பெரும்புலவர்கள், தாங்கள் கண்ட புதிய கருத்துக்களை வெளியிடச் செந்தமிழ் ஒரு சிறந்த கருவியாக இருந்தது. முறையாகத் தமிழ் கற்று நல்ல புலமையுடையோர் நாட்டில் குறைந்துகொண்டே வருவதை அறிந்து சங்கத்தில் ஒரு தமிழ்க் கல்லூரி தொடங்கப்பெற்றது; தேர்வுகள் வைக்கப்பெற்றுச் சான்றிதழ்களும், பட்டங்களும் வழங்கப்பெற்றன. அரியதோர் நூல் நிலையமும் அமைக்கப் பெற்றது. இத்தகைய அருந் தொண்டுகள் நிறைவேறத் தேவர் அவர்களுக்குத் துணையாக இருந்த தமிழ்ப் பெருமக்களில் சிலரை இங்குக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். மறைமலையடிகள், உ.வே. சாமிநாதையர், அரசன்சண்முகனார், மு. இராகவய்யங்கார், ரா. இராகவய்யங்கார், திருநாராயணய்யங்கார், மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர், மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயர், மு. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர், பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியார்,

ஜே. எம். நல்லுசாமிப் பிள்ளை, சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, விபுலானந்த அடிகள், சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவர், யாழ்ப்பாணம் நா. கதிரவேலுப்பிள்ளை, வெ.கா. சுப்பிரமணியமுதலியார், சோமசுந்தர பாரதியார், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, இராமானுசய்யங்கார், கார்மேகக்கோனூர் போன்ற தக்க பெருமக்களைக் கொண்டு பலவகையிலும் பயனுள்ள சிறந்த தமிழ்த் தொண்டு செய்ததன் பயனே, இன்று தமிழகத்தில் மட்டுமன்றிப் பிற நாடுகளிலும், பலர், விரும்பிப் படிக்கும் ஒரு மொழியாகத் தமிழ் வளர்ந்துள்ளது. இன்று நம் நாட்டில், தமிழ்மொழி பெற்றுள்ள சிறப்பிற்கு வித்திட்டவர் பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்களேயாவர்.)

(தேவர் அவர்களுக்குப் பின் திருவாளர். டி. சி. சீனிவாசய்யங்கார் அவர்கள், தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பேணி வந்தார்கள். அவர்கள் உடல் நலம் குன்றியிருந்தபொழுது என்னை அழைத்து 'அப்பொறுப்பை நீதான் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும், என்று என்னிடம் ஒப்படைத்தார்கள். 1956-ஆம் ஆண்டு சங்கத்தின் பொன்விழாவைச் சிறப்பாகக்கொண்டாட ஏற்பாடுசெய்தோம். இதற்கு முன், தமிழகம் கண்டிராத முறையில், இயல்-இசை-நாடக விழாவாக ஒருவாரம் மதுரையில் கொண்டாடப்பெற்றது. சங்க வளர்ச்சிக்குப் பெரிய திட்டம் ஒன்று வைத்துள்ளோம். பொருளாதார நிலைக்குத் தக்க, சிறிது சிறிதாக இத்திட்டங்கள் இப்பொழுது நிறைவேற்றுவருகின்றன: முழுவதும் நிறைவேற ஒரு கோடி ரூபாய் தேவை.) இதை யாரிடம் கேட்பது? பணக்காரர்களிடமா? இல்லை. அரசாங்கத்திடமா? அவர்கள் கொடுப்பதைக் கொடுக்கட்டும், வேண்டாமென்று மறுக்கவில்லை. அதைவிட நான் விரும்புவது, இந்நாட்டில் பிறந்த ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும், மகளும் ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுத்தால் போதும், ஒரு கோடிக்குமேல் ஒரே நாளில் சேர்ந்துவிடும். இதன் மூலம் தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தமிழ்ச்சங்க வளர்ச்சியிலும், தமிழ் வளர்ச்சியிலும் நேரடியாகப் பங்குகொண்டு, தாய்மொழிக்குத் தங்கள் கடமையைச் செய்தவர்களாவர். தமிழ் வாழ்க, தமிழ் ஓங்குக என்று கூறினால் மட்டும் தமிழ் வளர்ந்து விடாது. செயலில் தங்கள் உணர்ச்சி

யைக் காட்ட வேண்டும். அதை எண்ணும்பொழுது நான் வருத்தத்துடன் சில உண்மைகளைச் சொல்லத்தான் வேண்டியிருக்கின்றது.

1. திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற, உலகம் போற்றும் நீதிநூல்கள் வேறு எந்த மொழியிலும் இருப்பதைவிடத் தமிழில் மிகுதியாக இருக்கின்றன.

2. 2000 ஆண்டுகளாக நாம் அதைப்படித்துப் பாராட்டிப் பெருமை அடைகின்றோம். ஆய்ந்து ஆய்ந்து புதிய கருத்துக்களைக் காண்கின்றோம்.

3. தனித் தமிழில் இனிமையாகப் பேசவும், எழுதவும், பாடவும் நாம் நன்றாகக் கற்றுக்கொண்டோம். ஒவ்வொரு நாளும் அதில் நாம் முன்னேற்றம் காண்கின்றோம். இவை அனைத்தும் நாம் பெருமையடையக்கூடியனவேயாகும்.

4. இத்தகைய வளர்ச்சி மட்டும் மனிதனுக்குப் போதுமா? ஒழுக்கத்தில், நேர்மையில், செய்ந்நன்றி மறவாமையில் ஈகையில், வாய்மையில் நாம் எவ்வளவு முன்னேறியிருக்கிறோம் என்பதை ஒவ்வொருவரும் அமைதியாகச் சிந்திக்க வேண்டுகின்றேன்.

5. புராண காலத்தையும், வரலாற்றுக் காலத்தையும் விட்டுவிடுங்கள். நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் நேரில் அறிந்த 30 - 40 ஆண்டுகளுக்கு முன் பொது வாழ்விலும், தனிவாழ்விலும் இருந்த நேர்மை இன்று இருக்கின்றதா என்று சிந்தியுங்கள். இல்லை, சிறிது சிறிதாகச் சீரழிந்துகொண்டுவருகின்றது என்றால் அதற்குக் காரணம் கண்டுபிடிக்கவேண்டியது நமது கடமையாகும். காரணம் கண்டுபிடிப்பதுடன் நிற்காது அதைத் திருத்துவதற்கு வழியும் காணவேண்டும். அதில் வெற்றிபெறுவதைப் பொறுத்தே

நம்முடைய வாழ்வும், வளமும், தமிழ் வளர்ச்சி, நாட்டு வளர்ச்சி முதலியனயாவும் இருக்கின்றன.

இந்தத் துறையில், தமிழுக்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் தொண்டுசெய்யத் தமிழ்ச் சங்கம் விரிவான திட்டம் வைத்துள்ளது. அது பின்னர் தெளிவாக அறிவிக்கப்படும். அவைகளைச் செயல்படுத்த அறிஞர் பலர் தேவைப்படுவர்; பொருளும் தேவைப்படும். முன்கூறியபடி, மக்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு ரூபாய் கொடுப்பதற்கு அன்புடன் காத்திருந்தாலும், அவர்களை அணுகி அப்பொருளைத் திரட்டுவதற்கு நேர்மையும், சுறுசுறுப்பும், ஆர்வமும்மிக்க ஒரு தமிழ்ப்படை தேவை இம்மூன்றும் ஒருங்கே அமைந்த படைவீரர்களைத் தமிழகத்திலே நாம் எங்குக் காணமுடியும்? நம் அருமை மாணவி, மாணவர்களைத் தவிர. அவர்கள்தாம் இதைச் செய்யவல்லவர்கள், நல்லவர்கள். அவர்களை இப்பணியில் ஈடுபட வருக, வருக என்று அழைக்கின்றேன். பாண்டித்துரைத் தேவரின் கனவுகள் நனவாகவும், தமிழ் வளரவும், தமிழ் மக்கள் சிறப்புறவும், தமிழ்நாடு புகழ்பெறவும் இப்பணியிலே அவர்கள் ஈடுபடுவார்களாக.

இதுபற்றி மேலும் சில சொல்ல விரும்புகிறேன். தேவர் அவர்கள் எவ்வளவு தமிழ்ப்பற்று உடையவர்களாக விளங்கினார்களோ, அவ்வளவு தெய்வப் பற்றும் உடையவர்கள். திருக்கோவில் வழிபாட்டிற்கு, அவர் நாளும் விரும்பிச் செல்வார். அவருடைய உள்ளத்திலே, தெய்வமும், தமிழும் சமஇடம் பெற்றிருந்தன என்று கூறலாம். இன்று நான் தமிழ்ச்சங்க வளர்ச்சியில் ஈடுபடுவதுடன் தெய்வப்பணியிலும் ஈடுபட்டது திருவருட் செயலென்றே நினைக்கின்றேன். முதுரையென்றால் மீனாட்சி கோவிலும், தமிழ்ச் சங்கமுமே நினைவிற்கு வரும். அத்தகைய திருக்கோவிலுக்குத் திருப்பணி செய்யும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அப்பணி இனிது நிறைவேற தெய்வம் எனக்குத் துணை நின்றது. அதன் மூலம் மக்களிடையே தெய்வப் பற்றை வளர்த்ததுடன்,

சிற்பக் கலை முதலிய பண்டைத் தமிழ்க் கலைகளையும் காப்பாற்றித் தமிழர் பெருமையை உலகம் அறியச் செய்துள்ளோம்.

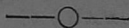
இனி, தமிழ்ச் சங்கத் தொண்டே எனது மனத்திற்கிசைந்த தொண்டாகும். அதையும் நிறைவேற்ற இறைவன் துணை செய்வார் என்று நம்புகின்றேன். வணக்கம்.

வாழ்க தேவர் பணி.

வளர்க தமிழ்.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்துள் செய்யுட் கூறுகள்

திரு . .தி. சு. நடராசன், எம். ஏ.,

(தமிழ் ஆராய்ச்சி மாணவர், மதுரைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரை)

இலக்கியம், சொற்களால் ஆற்றல் பெற்ற ஒரு வடிவம். அச்சொல், எழுத்துக்கள் ஒன்றும் பலவுமாகத் திரண்டு கிடப்பதோர் அமைப்பு. இம்மூன்றும் ஒன்றற்கொன்று இணைந்துகிடப்பன. இதனை மொழிவல்லார் அறிவர். இலக்கியத்தின் இயல்பையும் அதற்குக் கருவியாகிய மனித வாழ்வின் இயல்பையும்பொருள் அதிகாரத்தில் விளக்கும் தொல்காப்பியர், பொருளுக்கு அடிப்படையாக இருக்கும் எழுத்தையும் சொல்லையும் விளக்கும்போதுகூட, செய்யுளுக்கு அவற்றோடு உள்ள தொடர்பையும் சுட்டிக்காட்டவே செய்கிறார். அவ்வாறு மூன்றையும் தழுவிச் செல்பவரே தொல்காப்பியர்-என்பதே நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. எழுத்ததிகாரத்தில் செய்யுளியற் கூறுகள் அமைந்து கிடக்கும் தன்மையைப் பல இடங்களில் அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

முதல் ஓத்தாகிய நூன் மரபிற்கு நுதலிய பொருள் கூறப்புகும் நச்சினார்க்கினியர், “ஆயின், நூ லென்றது ஈண்டு மூன்றதிகாரத்தினையும் அன்றே? இவ்வோத்து மூன்றதிகாரத்திற்கும் இலக்கண மாயவாறென்னெயெனின், எழுத்துக்களது பெயரும் முறையும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் செய்யுளியற்கும் ஒப்பக்கூறியது” என்று முதலிலேயே செய்யுளியலின் உறவைச் சுட்டிக்காட்டிவிடுகிறார். தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியின் ஆசிரியராகிய சிவஞான முனிவர் இதனை மறுத்துக் கூறினாலும்கூட, செய்யுளியல்என ஓர் இயலுக்கு மட்டும் தனித்துத் தொடர்பு காட்டுவதையே மறுக்கி

ரூர்; மூன்று அதிகாரங்களுக்குமே பொது-என்பதே அவர் கருத்தும்.

தொல்காப்பியர், எழுத்ததிகாரத்தில் செய்யுளுக்கு நேரடியாகத் தொடர்பு காட்டும் இடங்கள், அதிகார இறுதிப்புறனடைகள் மூன்றில் இரண்டையும் சேர்த்து, மொத்தம் பதின்மூன்று (சூத். 51, 204, 208, 210, 235, 237, 258, 288, 305, 317, 356; 481, 483) இப்பதின்மூன்றும் தவிர, உரையாசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் தொடர்பு காட்டி உரைக்கும் இடங்கள், பதினொன்று (சூத், 1, 6, 33, 40, 41, 45, 50, 53, 57, 211, 216). இளம்பூரணரும் தொல்காப்பியர் வெளிப்படையாகக் காட்டும் தொடர்புகள் தவிர, தனியேதாமும் ஓரிடத்தில் (சூத். 261) செய்யுள் தொடர்பு காட்டுகிறார். இவ்வாறு, செய்யுள் இயல்பு, எழுத்தின் இலக்கணத்தோடு கலந்து கிடப்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது.

வெளிப்படையாகத் தொல்காப்பியர்காட்டும் இத்தொடர்புகள் அனைத்துமே பெரும்பாலும் புறனடையாகக் காட்டப்படுகின்றன. எழுத்துக்களின் பொதுப்பண்புகளிலிருந்து விதிவிலக்காக வரும் இயல்புகளும் உணர்த்தப்படுகின்றன. செய்யுள், புலவரின் உணர்ச்சி, கற்பனை, நேரக்கம்- முதலியவற்றிற்கேற்ப ஆக்கப்படும் ஒன்றாதலால், பொது இலக்கணத்திலிருந்து சிலபோது ஓரளவு வேறுபட்டு (ஆனால் மயக்குறுத்தாது)-வரலும் உண்டு, என்பதனையே இப்புறனடை நூற்பாக்கள் உணர்த்துகின்றன.

எழுத்துக்களின் இலக்கணம் உணர்த்தப்பெறுவதன் பயன், சொற்கள் பிழைபடாமல், சரிவர உணரப்பெற வேண்டும் என்பதுவே. எழுத்தின் இலக்கணம் கூறும்போது சொற்களின் பல்வேறு தன்மைகளும், அவை புணருமாறும், கூறப்படுகின்றன- என்ற உண்மை இதனை நன்கு வலியுறுத்தும். சொல்லதிகாரத்திற்கு இவ்வெழுத்ததிகாரம் ஓர் அடிப்படை. சொற்கள் பிறழ உணரப்படக்கூடாது என்பதனை வலியுறுத்துவனவே, சொல்லதி

காரத்தின் எச்சவியலின் நோக்கமும், பொருளதிகாரத்தின் மரபியல் நோக்கமும் ஆம். ஒலி அமைப்பு, ஒலித்திரிபு, புணரும்போது ஏற்படும் நிலை, முதலியனபற்றிக்கூறும் எழுத்ததிகாரம் இதற்கு உறுதுணைபுரிகிறது. சொற்களால் ஆன இலக்கியத்தை உணர, இப்பண்புகள் பேரளவு துணைபுரிகின்றன.

மொழி மரபில், எழுத்துக்கள் ஒன்றும் பலவுமாக அடுத்தடுத்து நின்று சொற்களாக உருவெடுக்கத் துணைபுரிவதைக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். புணரியல், தொகைமரபு, உயிர் மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல்-ஆகியன தனி மொழியும், புணர்மொழியும், தொடர் மொழியும் உருவாகும் நிலைக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றன. இவ்வாறு, உருவாகும் சொற்கள் தாம், இலக்கியத்திற்கு உயிர்நாடியாக விளங்குகின்றன.

இச்சொற்கள், ஓரெழுத்தொருமொழி, ஈரெழுத்தொருமொழி, இரண்டிறந்திசைக்கும் தொடர்மொழி என மொழி மரபில் மூன்றகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டுக்காட்டும் நச்சினூர்க்கினியர் செய்யுளுக்கும்-சொற்களுக்கும் உள்ள நெருக்கத்தை உணர்ந்தவராதலால், செய்யுளை அலகிடும்போது ஒற்றும், குற்றுகரமும் சேர்ந்தெண்ணப்படா-என்பதனை அறிந்து, அதற்கேற்றற்போல் கூறுகிறார். காட்டாக, வரகு கொற்றன் என்பவற்றை ஈரெழுத் தொரு மொழி என்கிறார். ஆனால், இளம் பூரணர் ஒற்றையும், குற்றுகரத்தையும் சேர்த்தே எழுத்தெண்கிறார். இவ்வாறு எழுத்தெண்ணும்போது, வழக்குநடை வேறு, செய்யுள்நடை வேறு எனத் தனித்தனிப்படுத்திக்கொள்வது பொருந்தாது என்பது நச்சினூர்க்கினியரின் முடிபு. கொள்ளின், 'மாறு கொளக் கூறல்' எனும் குற்றமாகும் என்கிறார் அவர்.

செய்யுளில் சொற்கள் அமையும்போது, ஒலிக்கும் முறை வேறுபாட்டால் சிலபோது பொருள் வேறுபடுவதும் உண்டு. கருத்து, உணர்ச்சி இவைகளுக்கு ஒலியழுத்தம், அசையழுத்தம் ஆகியவை, புதிய வேகத்தையும் அழகையும் தருவது உண்டு.

இது, வழக்கியல் மரபிலேயே காணப்படுவதெனினும், செய்யுளுக்கு அதனினும் புதிய அழுத்தத்தைத் தரவல்லது, 'தபு' என்ற ஒரு சொல், ஒலியழுத்த வேறுபாட்டால், படுத்துக்கூற 'நீசா' எனவும் எடுத்துக்கூற 'சாகச்செய்' எனவும், தன்வினையாகவும் பிறவினையாகவும் பொருள் தருவதை 'மொழிமரபு' (43) சுட்டிக்காட்டுகிறது. இது, ஒரு சொல்லில் வருகின்ற ஒலியழுத்தம். இஃதபோல், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்கள் புணர்ந்துகிடக்கின்ற நிலையில் ஏற்படுகின்ற அசையழுத்தமும் உண்டு. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“எழுத்தோ ரன்ன பொருள்தெரி புணர்ச்சி
இசையில் திரிதல் நிலையுய பண்பே”

(புணரியல், 39)

என்று கூறுகிறார். இவ்வாறு, எடுத்தல், படுத்தல், நவிதல் எனும் ஓசை வேற்றுமையால்-செம்பொன்பதின்னொடி, நாகன்றேவன் போத்து முதலிய சொற்கள்-பொருள் வேறுபட வருகின்றன. எனவே 'பொருள் தெரிபுணர்ச்சி, என்று கூறப்படுகிறது. இந்த அசையழுத்த வேறுபாட்டால் பொருள் வேறுபடும் இயல்புதான் பின்னர் 'பிரிமொழிச்சிலேடை' என்று கூறப்பட்டது. 'ஒலியழுத்த வேறுபாடு, செய்யுளுக்கு இவ்வாறு அணியாவது அறியத்தக்கது.

இவ்வாறு ஒலியழுத்த வேறுபாட்டால், பொருள் வேறுபடும்போது, அப்பொருளின் வழியாக 'முன்னப் பொருள்' தோன்றுகிறது என்று அடுத்துக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். "செம்பொன்பதின்னொடி" என்றுழிப் பொன்னாராய்ச்சியுள் வழிப் 'பொன்' எனவும், செம்பாராய்ச்சி உளவழிச் செம்பெனவும்குறிப்பான் உணரப்பட்டது என்று உரையாசிரியர்கள் விளக்கம் தருவர். வேறுபட்ட பொருள் தெரிவதன் வழியாக, வேறுபட்ட அதற்கு மூலமான குறிப்புத்தெரிவதும் இயல்புதானே; இவ்வியல்பு செய்யுளின் பொருள் ஆழத்திற்கும், அழகிற்கும் துணை புரிவதாகும். இவ்வாறு குறிப்புப் பொருளாக வரும்போது, அதனைக்

கூறத் தனியே எழுத்துக்கடன் இல்லை என்றும் அந்நூற்பா (புணரியல், 40) கூறுகிறது.

சொற்களிலுள்ள சில ஒலிகள் அழுத்தம் பெறுவதுபோல, சில குறிப்பிட்ட அளவிலிருந்து நீண்டு ஒலிப்பதும் உண்டு. சொற்கள், உணர்ச்சிகளை உடையன ஆதலால், அவை உணர்ச்சிக்கேற்ப வழக்கு நடையிலும் செய்யுள் நடையிலும் நீட்டி ஒலித்தல் உண்டு. வழக்கு நடையில் இது இயல்பு என்றால், செய்யுள் நடையில் அது சிறப்பாகும். தொல்காப்பியர் அகரச்சுட்டு நீளுதல் செய்யுள் நடைக்குப் புறநடை என்பார் போல “நீடவருதல் செய்யுளில் உரித்தே” (உயிர் மயங். 6) என்று கூறுகிறார். மொழி மரபில் அளபெடை பற்றிப் பல இடங்களில் பேசப்படுகிறது. செய்யுளுக்கு அது பயன்பட்டு வரும் இயல்பை வலியுறுத்த வேண்டி, நச்சினூர்க்கினியர், பல இடங்களில் தொடர்புகாட்டி விளக்கம் தருகிறார். வழக்கு நடையில் இவ்வளபெடை இயல்பாக வரும். செய்யுளில் இசை நிறை செய்யவும், செய்யுளிசை, சொல்லிசை தரவும், சில சமயங்களில் அளபெடை ஆக்கப்படுதல் உண்டு. இதனை நச்சினூர்க்கினியர், “நீட்டம்வேண்டின் அவ்வளபுடைய-கூட்டி எழுதல் என்மனார் புலவர்” என்ற நூற்பாவிற் கு (நான் மரபு. 6) விளக்கம் தரும்போது, “..... இதுதான் இயற்கையளபெடையும், செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகொண்ட செயற்கை யளபெடையுமாய்ச் சொற்றன்மை யெய்தி நின்று அலகுபெற்றுமாறும்.....” என்று குறிப்பதனால் உணரலாம். இவ்வாறு அளபெடுப்பது, நான்கு மாத்திரை அளவுகூட உண்டு என்கிறார்.

இவ்வாறு அளபெடுப்பது, குறிப்பாக இசையோடு பொருந்திய செய்யுளுக்கு மிகச் சிறந்த உறுதுணையாகும். பொதுவாகச் செய்யுள் என்றாலே, ஓசை நயம், அதன் இன்றியமையாத ஒரு கூறு என்பது அறியப்படும். அவ்ஓசை நயத்திற்கு அளபெடுப்பது ஒரு துணை. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

‘ அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிபுணையொடு சிவணிய

நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்.''-

(துன்மரபு. 33)

என்று கூறுகிறார். இதற்கு விளக்கம் கூறும் நச்சினர்க்கினியர், “.....அங்ஙனம் அளபிறந்தும் நீண்டும் இசைத்தல் ஓசையொடு பொருந்திய நால்வகைச் செய்யுட்களுக்கும் உளவென்று கூறுவர் ஆசிரியர்.....எழுத்துக்கள் முற்கூறிய மாத்திரையை இறந்தொலிக்குமாறு கண்டு அஃது இறந்தொலிக்கும் இடங்கூறினார், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் கிடக்கும் இடம்செய்யுளிடமாதலின்” என்று கூறுகிறார். இந்த ஓசை நயம் இல்லை யென்றால் செய்யுட்குப் ‘பா’ எனும் உறுப்பு நிகழாது உரைச் செய்யுள் போலாகிவிடும்-என்றும் நச்சினர்க்கினியர் கூறுகிறார். எனவே ஓசை நயம் பொதுவாகச் செய்யுளுக்கும், சிறப்பாக இசைதழுவிய பாடலுக்கும் இன்றியமையாதது-என்பது புலனாகும். இளம்பூரணர் இவ்வளவு விளக்கம் தராவிடினும் ‘கருவி இசை’ எனப்பொருள் தராது, ‘யாழினது இசை-நூற்கண்ணும்’ எனப் பாடலையே குறித்திருப்பது அறியத்தக்கது.

ஓலிச் சேர்க்கையான சொற்கள், இவ்வாறு செய்யுளின்கண் வருவது போல, அச்சொற்கள் ஒன்றனை ஒன்று அவாவிக் கிடக்கும் நிலையிலும் ஒலிக்கூறு வேறுபடல் உண்டு. அவையும் செய்யுளுக்குப் புறனடையாகவே கூறப்படுகின்றன. உயிர்மயங்கியலிலும் புள்ளிமயங்கியலிலும் இவ்வாறு சில நிலைகள் கூறப்படுகின்றன. செய்யுள் தொடர் நிலையில்-‘பொன்’ புணருங்கால், ‘பொலம்’ எனமாறுபடலும் (புள்ளிமயங். 61) இலம்,படு-சேரும் போது இயல்பாயும் ‘இலம்பாடு’ என நீண்டும் வரலும், (21) வேட்கை, அவா-சேரும்போது ‘வேணவா’ எனத்திரிதலும் (உயிர்மயங். 86) ‘இன்றி’ என்பது ‘இ’ கெட ‘உ’ கரம் பெற்று ‘இன்று’ என்றாகலும் (உயிர்மயங். 35)-செய்யுளின்கண் உண்டு எனப்புறனடையாகப் பேசப்படுகின்றன, இதேபோலப் ‘போலும்’ என்பது செய்யுளின்கண்-‘போலம்’ என இறுதிப் போலியாகவருதலும் உண்டு (மொழிமரபு. 51) இவையனைத்தும் செய்யுள் தொடர்நிலையில் வருவன. பிறவற்றில் இவை வழக்குப் பெருதன.

இதேபோல், அதிகாரப் புறனடையில் (எழுத். 481) புள்ளிமயங்கியலுள் ஒழிந்து நின்ற மெய்யீறுகளின் செய்யுள்முடிபு பற்றியும் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். ல, ன, எனும் புள்ளியீற்றுச் சொற்களின் முன், உம், கெழு-எனும் சாரியைகள் வருவதைப் பற்றி அந்நூற்பாக் கூறுகிறது. அம்முறை, வழக்கியலில் காணப் படாது. செய்யுளியலில் மட்டுமே காணப்படுவதாம்.

இனி, உயிர் மயங்கியலில் (204, 210) உவமக்கிளவி புணருவதைப்பற்றியும் தனியாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். 'அ' கர ஈற்று உவமக்கிளவி, புணரும்போது வருமொழி வல்லின மெய் இரட்டும் என்று கூறுகிறார். அதேபோல் 'அன்ன' எனும் உவமக்கிளவி புணரும்போது இயல்பாய் வரும் என்றும் கூறுகிறார். செய்யுளில் பயன்படும் சொற்கள் புணர்ச்சியில் பெறும் இயல்பை உணர்த்த விரும்புவதே தொல்காப்பியரின் நோக்கமாகும்.

செய்யுள்நடை, சொற்கள் ஒன்று கூடி அமையும் தொடர் நிலை மொழியிலும், பிறபேச்சுநடை, உரை நடைகளிலிருந்து வேறுபட்டுவரல் உண்டு. இதனைத் தொல்காப்பியர் ஓரிடத்தில்,

“செய்யுள் கண்ணிய தொடர் மொழியான”-

(உயிர்மயங். 11)

என்று தொடர்மொழி, செய்யுளாதலைக்கருதிவரும்நிலையினை விதந்து கூறவும் செய்கிறார். உரைகூறும் இருவருமே, “செய்யுளாதலைக் கருதிய ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சிப்படும் செய்யுண் முடிபையுடைய மொழிகளின் கண்.....” என்று கூறுகின்றனர். இதே போல், ‘பொன்’ எனும் சொல் புணர்ச்சிக்கண் ‘பொலம்’-எனத் திரியும் எனக் கூறவந்தபோது, அதே உரையாசிரியர்கள், “அங்ஙனம் நிற்பது செய்யுளிடத்துச் சொற்கள் தம்முள் தொடர்ச்சிப்படும் இயல்பின்கண்.....” என்று கூறுகின்றனர். இதனால், செய்யுட் தொடர் மொழி, பிற தொடர் மொழிகளிலிருந்து வேறுபட்டு வரலும் உண்டு. அப்போது புணர்ச்சியில் ஒலித்திரிபும் உண்டு.

சில ஒலிகள் நீண்டு அளபெடுப்பதும் உண்டு-என்னும் உண்மைகள் நன்கு புலனாகும்.

இவ்வாறு தொல்காப்பியர், எழுத்தின் இலக்கணம்கூறும் போதும், ஆங்காங்கே செய்யுளுக்கு அதன் சில கூறுகள் புறனடையாக வரும் முறையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். தொல்காப்பியருக்கு இலக்கணம் எழுத மூலமாக இருந்தவை பேச்சுவழக்கும் இலக்கிய வழக்கும் ஆம். காலத்தின்போக்கால் இரண்டுமே சிறு சிறு மாறுபாடுகளுக்கு இலக்காகக் கூடியவை. எனவே, கூறப்பட்டவை நிலைத்த சட்டங்கள் அல்ல; தளரக்கூடிய ஒழுங்குமுறைகளே என்பதனை நினைவுறுத்துகிறார் தொல்காப்பியர். எழுத்ததிகாரத்தின் இறுதியில் அவர்,

“கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்
வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்
விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியல் மருங்கினு ணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத் தென்மனார் புலவர்”

(எழுத். 483)

என்று கூறுகிறார். செய்யுளுள்ளும் வழக்கினுள்ளும் ஏற்படும் திரிபுக்கேற்ப விதியைத் தளர்த்துக-என்பது வளர்ச்சியை நோக்கிய சிறந்த பார்வையாகும்.

இந்நூற்பா, மேலும், இவ்விலக்கணம் எழுதக் காரணமாக இருந்தவை வழக்கும், செய்யுளுமே-என்பதனைக் குறிப்பால் கூறுகிறது. எந்த விதியும், இவ்விரண்டையும் அடியொற்றியே போகமுடியும் என்பதனைத் தொல்காப்பியர் உணர்ந்தவர். இவ்வாறு, வழக்கினையும் செய்யுளையும் ஆய்ந்து இலக்கணம் கூறியதாலேயே எழுத்ததிகாரத்துள்ளும் கூடச் செய்யுளுக்கென வரும் சில இயல்புகளை அவர் கூறுகிறார். தொல்காப்பியருக்கு இவ்வாறு

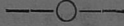
‘வழக்கும்’ செய்யுளும்-முதலாக (கருவி) ஆனதை அறிந்தே சிறப்புப்பாயிரத்தில், பனம்பாரனாரும்,

“வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி,”

என்று உரைக்கிறார். வழக்கும், செய்யுளும்-ஒன்றற்கொன்று தழுவிச்செல்லவேண்டும் என்பது இலக்கண ஆசிரியர்களின் கருத்தெனின் அதுவே இலக்கியக் கலை பற்றிய மிகச் சிறந்த அறிவும், அடிப்படையும் ஆம்.

நெடும்பகை

திரு. கண. சிற்சபேசன், எம். ஏ.,

தமிழ் வீரிவுரையாளர், தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

பகைமை என்பது உலகத்தில் அறவோரால் வெறுக்கத் தக்கது. இயற்கைப்பொருள்களில் இருப்பதுபோல நமக்குக் காட்சிநல்கும் பகைமைகள் பல. இருளுக்கு ஒளி பகையென்றும், இரவிற்குப் பகல் பகையென்றும், நெருப்பிற்கு நீர் பகையென்றும், வன்மைக்கு மென்மைபகையென்றும் வெம்மைக்குத்தண்மை பகையென்றும் எண்ணி எண்ணிப் பழகியிருக்கிறோம். இப்பகைமைகளைப்பற்றி எண்ணிப்பார்க்கும்போது, 'இருள்' ஆகாததென்றும் இரவு ஒவ்வாததென்றும், நெருப்பு தீமை தருவதென்றும், வன்மை வெறுக்கத்தக்கதென்றுமே முடிவுசெய்ய நம் மனம் பயின்றிருக்கின்றது. இருளும், இரவும், நெருப்பும், வெம்மையும், வன்மையும் இல்லாதபோது உலக இயக்கம்-உணர்வியக்கம் அற்று வெறும் பாழே மிஞ்சும் என்பதை நாம் உணர்வதில்லை. உணர்ந்தவர்களும் ஒப்புக்கொள்ள அஞ்சுகிறார்கள். அவற்றை வெறுக்கவும் ஒதுக்கவும் பழக்கப்பட்ட நெஞ்சம் அவற்றின் இன்றியமையாமையை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. இருளுக்கும் ஒளிக்கும் நடைபெறும் ஓயாத பகைப்போராட்டம் ஏதோ ஒன்றை இயக்குகிறது என்பதை உணர்வதில்லை.

மனிதருள்ளும் இப்பகைமை ஏற்படுவது போலத் தோன்றுகின்றது. ஒருவரையொருவர் பகையாகக் கருதி மடிகின்றனர். இவரைப்பற்றி ஆராய்வதும் பலனுடையதாம். ஒருவர் கொண்டுள்ள பண்புகளுக்கு முரணான பண்புகள் கொண்ட மற்றொருவர் அவருக்கு எளிதில்பகைமையாகின்றார். சில குடும்பங்கள் ஒன்றோடு

ஒன்று நெடுங்காலம்பகையைத்தலைமுறை தலைமுறையாகவளர்த்து வருவதும் அறிந்ததே. அத்தகைய நெடும்பகை யொன்றையே நாம் இங்கு ஆராயப்புகுகின்றோம்.

இராமாயணம் இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் ஏற்பட்ட நெடும்பகையின் விளைவே. இதை யார் உணராவிட்டாலும் இராவணன் நன்கு உணர்ந்திருந்தான். இவன் இதைக்குறித்து வெளிப்படப் பேசும் இடமொன்றுள்ளது. நிகும்பலையாகத்தை முடிக்க இயலாமல் பகைவரிடம் தோல்வியேற்று இந்திரசித்து வந்து இராவணனுக்கெதிரே நின்றான். மந்திராலோசனை நடாத்தியபோது, “இத்தகைய நிலை தேவையே அற்றது. மனிதரோடு வந்த கூனுடைக் குரங்கின்மேல் யானொரு அம்பு எய்ய, அவை மடித்த வாயுடன் அஞ்சி ஓட நீ காண்பாய்!” எனத் தனது வீரத்தை வாயாரப் பாராட்டியவன் இந்திரசித்து. அவன் நிகும்பலையாகம் கைகூடாமற்போகவே வந்து நின்று, முன்வணங்காத பெருமன்னன் இராவணன் முன்னர்ப் பேசுகிறான்:- “தந்தையே அஞ்சினேன் என்று நிலையாதே. ஆசைதான் அந்தச் சீதைபால் விடுதியாயின் அனையவச்சீற்றந் தீர்குவர், போதலும் பூரிவர், செய்த தீமையும் பொறுப்பர் உன்மேற் காதலால் உரைத்தேன்” என்றான்-உலகெலாம் கலக்கி வென்றான்.

இராவணன் செய்த தீமையை அவனுக்கு எடுத்துக் காட்டித் திருத்த முயன்றவர் பலர். ஆயினும் அவர்கள் எல்லோருடைய ஆற்றலும் அறிவுசான்ற சொற்களும் சூர்ப்பனகை மூட்டிவைத்த ஆசைக் கனலின் முன் எரிந்துசாம்பராயின. தவச்சாஸையில் சீதை மாண்புடனிருந்த செயலை அவள் சொல்லியபோதே மனச்சிறையிலடைத்தான் இராவணன்.

பகைவர் வந்துற்றபோது பலர் அறவுரை கூறினர். கும்பகருணன், வீடணன், முதலியோர் வெளிப்பட அறிவுரை வழங்கினர். மண்டோதரி போன்ற பண்புடைப் பெரியவர்கள், உள்ளத்திலேயே இராவணன் செயலுக்கு நொந்து நொந்து குமைந்தனர்.

கும்பகருணன் போராற்றல் மிக்கவன். பகைவரைத் தூளாகத் தூற வல்லவன். ஆயினும் அண்ணன் செய்தமை அறனாகாது என்று உணர்ந்தவன். உண்டும் உடலால் உறங்கியும் வாழ்ந்த கும்பகருணன் உணர்வு உறங்காதவன். பரதாரம் அமையச் சிறையிலடைப்பது பெரும்பழியென்றும், “பேசுவது மானம் இடை பேணுவது காமம், கூசுவது மானுடரை நன்று நம கொற்றம்” என்றும் நேருக்கு நேர் இராவணனுக்கு இடித்துரை பகர்ந்தவன். இலங்கை மாநகர் குரங்கொன்று சுட அழிந்ததற்காகவே இராவணன் பெரிதும் கவன்றான். இதனை நன்குணர்ந்த கும்பகருணன், “நன்னகர் அழிந்தது என நாணிகை! நன்று நன்று. உன் உயிரைய மனைவியர் உன்மேல் ஒள்ளிய நகையிகைத் தரத்தர வேறெருவன் மனைவியைப் பொன்னடியிற் படுமாறு தொழுது நிற்கின்றாய் இது உனக்குப் பெரும் புகழே!” என ஏளனக்குறிப்போடும் இடித்துரைக்கின்றான்.

பின்னர், அண்ணனால் அழைக்கப்பெற்ற போது, “ஆனதோ வெஞ்சமம் அலகில் கற்புடைச் சானகி துயர் இன்னம் தவிர்ந்ததிலையோ,” என வினவியவாரே எழுந்தான் அறமுறங்காத கும்பகருணன். இராவணன் இரண்டு செயல்களை எளிதெனக்கருதியிருந்தான். ஒன்று: இராமனை வெல்வது. மற்றொன்று சீதையை அடைவது இவையிரண்டு செயல்களுமே மிக அரியவை என்பதை நன்குணர்ந்தவன் கும்பகருணன். அதனை இராவணற்கு “உலகினைக் கல்லவும் முடியும், வரம்புகட்டச் சொல்லவும் முடியவும், ஆயின் இராமனது தோள்களை வெல்வதென்பது சீதைமேனியைப் புல்லுவதுபோல இயலாதது” என உணர்த்தினான். போர்க்கோலம் பூட்டிவிட்ட அண்ணனிடம் இறுதியில், “என்னை வென்றுளர் எனில் உன்னையும் வெல்வர், பொலன்கொள் தோளியை அப்போதேனும் விடுக”, என்று வேண்டினான். அவனது அறவுரை ஆற்றலற்றதாயிற்று.

வீடணனோ, இராவணன் செய்தது பெரும்பழி என உணர்த்தியவன் இரணியனது கதையைப் பலவாறாகப் பேசியது

இவ்வறமுணர்த்துவதற்கே. அதுவும் பயனற்றுப் போயிற்று.

இந்திரசித்து நிகும்பலையாகத்தை முடிக்க இயலாமல் வருந்தித் திரும்பினான். இராவணன் முன்னர் பொருதொழி கோல மொடு நின்ற அவன் அறவுரை பகர்ந்தான். கூனுடைக் குரங்குகளை இரிந்தோடச் செய்வேன் என்று இறுமாப்புடன் பேசிய இந்திரசித்தன் எங்கோ மறைந்தான். மாற்றூர் வலிமை முழுவதையும் நேரிற்கண் டணர்ந்த இந்திரசித்தன் இப்போது பேசுகின்றான்: “அஞ்சினேன் என அருளாதே” எனத் தொடங்கி, “ஆசை தான் அந்தச் சீதைபால் விடுக” என உணர்த்தினான். இதனைச் செவியுற்ற இராவணன் மிகச் சினந்தான். “நாளை நீயும், பிறரும், பெருவீரரும் எனக்குதவுவீரென்ற நான் இந்நெடும்பகை கொண்டேன்? போரில் முன்னின்று இறந்தவரும், எனக்குப் பின்னின்று காப்பவரும் நீயும் இப்பகை முடிப்பீரென்று நான் கருதவில்லை. “என்னையே நோக்கியான் இந்நெடும்பகைதேடிக்கொண்டேன்” என்றான்.

தவறென்றனைச் செய்து விட்டுப் பிறர் நம்மைக் காப்பற்றும் போகின்றனரே என உலகைப் பழிப்பது நமது இயல்பு. ஆனால் இராவணனோ தான் செய்த தவற்றிற்குத் தானே பொறுப்பென உணர்ந்தான். தானே வலிபத்தேடிக் கொண்டது பெரும் பகையென்றும் நெடும்பகையென்றும் உணர்ந்தான். உணர்ந்ததோடு, அந்நெடும்பகையை முடிக்கவல்ல பேராற்றல் தனக்குண்டு எனவும் நம்பினான். அதனால்தான் ‘என்னையே நோக்கி’ என்றும் ‘நெடும்பகை’ என்றும் ‘தேடிக்கொண்டேன்’ என்றும் குறிப்பிடுகின்றான்.

இராவணன் இவ்வாறு சொன்னது எப்போது? இராமனோடு முதற்போர் புரிந்து படைக்கலம் இழந்து “வீரமும் களத்தே போட்டு வெறுங்கையோடு” இலங்கை எய்திய பின்னர். இராமனது பேராற்றலைக் கண்ட அவன் இராமனை வெல்வது அரிது என உணர்ந்து விட்டான். இராமன் அம்பெய்கின்ற திறத்தையெல்லாம் நன்கு அவன் மாலியவாணிடம் புகழ்ந்துரைக்கின்றான்.

அப்போது “நாசம் வந்துற்றபோது நல்லதோர் பகையைப்பெற்றேன்” என்றான். இராமன் வந்ததனால் தனக்கு நாசம் விளைவது உறுதியென நம்பிய அவன் பின்னர் இந்திரசித்தனிடம் “என்னையே நோக்கி இந்நெடும்பகை தேடிக்கொண்டேன்” என்கிறான். ஆககவ ஆணவத்தால் தனது ஆற்றல் ஒன்றையே நம்பிய இறுமாந்த பேச்சாக இஃது இருத்தல் இயலாது. இருந்திருந்தால் முன்னர் ‘நாசம் வந்துற்றது’ என ஒப்புக்கொண்டிருக்கமாட்டான்.

ஆகவே ‘என்னையே நோக்கி’ என்பதையும் ‘நெடும்பகை’ என்பதையும் ஆராய்ந்து பொருள் கோடல் வேண்டும். இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் நெடும்பகை ஏற்படச் சீதையே காரணம் என நாமறிவோம். திட்டிவிட மன்ன கற்பின் செல்வியை, அமிழ்திற் றேய்த்த நஞ்சின அவன் வேண்டுமென்றே கவர்ந்தான் - நெடும்பகையைத் தேடிப்பெற்றான். ஏன் இவனுக்கு இந்த அவலநிலை. இராவணன் காழுகனா? ஊர்வசி இவனுக்கு உடைவாளே ந்தி வந்தாள், மேனகை மெல்லிய அடகினைக்கொடுப்பாள், செருப்பினைத் தாங்கிப் பின் செல்வாள் மேனகை. இத்தகைய அழகியரை ஏவலராகப் பெற்ற இவனது நெஞ்சம் சீதையின்பாற் சென்றதே?

சீதை இலக்குமியாவாள். சீதை கேள்வன் இராமன் திருமாலாவான். திருமாலின் பகையை இராவணன் தேடிப்பெற்றதன் காரணம் என்ன? இராவணன் தன்னையே அழித்துக்கொள்ளும் அளவிற்கு அறிவற்றவனா? ஆற்றலற்றவனா? இல்லை. ஆகவே இவற்கு வேறு காரணம் இருத்தல்வேண்டும்.

பக்தி நெறியில், இறைவனுக்கு ஆளாகி ஆளாகிப் பரவிப்பரவிப் பாடிக் கசிந்துருகிக் கரைந்து அவனுடைய அன்பைப் பெறுவது ஒரு துறை. தன்செயலால் அவனைக் கவர்ந்து அருள் பெறுவது மற்றொரு துறை. தவறுசெய்து இறைவன் தானேவலியவந்து ஆட்கொள்ளுமாறு அமைதல் மற்றொரு துறை. ஞானசம்பந்

தர் இடையருத அன்பால் நெறிநின்றவர். அப்பர் தவறு செய்து இறைவனால் திருத்தப்பெற்று அடியடைந்தவர்.

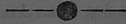
இந்தவகையைச் சார்ந்தவன் இராவணன். இறைவனைச் சினப்பித்து அவனதுவாளால், அம்பால் அடியடையநினைத்தவன்- திருமாலின் சினத்தை மிகுந்த அளவு பெற வேண்டுமானால் எத்தகைய பெருந்தவறு அவனால் செய்ய இயலும். தேவியையே கவர்ந்துவந்தான். திருமாலினது பெருஞ்சினமும் அவன்பாற் திரும்பியது. அவனது நோக்கம் நிறைவேறியது.

எல்லாத் திக்குகளிலும் வெற்றிபெற்ற இராவணன் வைகுந்தம் சென்றனென்றும் அங்கே நாரதரால் அறிவுபெற்று “நூறுபிறப்புக்கள் அன்பனாய் இருந்தாலும், மூன்று பிறப்புக்கள் பகைவனாக இருந்தாலும்”, திருமாலடி அடையலாமென உணர்ந்தானென்றும் ஒரு கதை வழங்குகிறது. அவற்றுள் இராவணன் தேர்ந்தது மூன்று பிறப்பிற் பகைவனாக இருப்பதே. அதிலும் மூன்றாவது பிறப்பே இராவணனாகப் பிறந்தது. ஆகவே அடிப்படையாகத்திருமாலின் சீரடியை அடைய வேண்டுமென்ற பக்தி நினைவும், புறமாகப் பகையுடையவன்போல நடத்த நடப்புமே இராவணனுக்கு உரியன. அவனது நோக்கம் வெற்றிபெற்றது. அவனை ஒழிக்க-ஒழித்தருள இறைவன் மண்மேல் நடந்தான், புல்மேல் கிடந்தான் கடுந்துயர் ஏற்றான்.

சேக்கிழார் ஏனாதி நாதர் புராணத்தில் இதற்கு நமக்கோர் வழிகாட்டுகின்றார். திருநீற்றின் தன்மை நீங்காத ஏனாதி நாதரைப் பகைவன்-கொடியவன் அதிகூரன் வாளாலெறிந்தான். அதனை உணர்த்தவந்த சேக்கிழார், “சிவபெருமான் பகைவனது வாளால் ஏனாதிநாதரின் பாசத்தை அறுத்தருளினார்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார். ஊனுடம்பை வெட்டியமை, பாசத்தை இறைவன் பகைவனது வாளால் அரிந்த காட்சியாகக் கனிந்தது சேக்கிழாரது பக்திக் கண்களுக்கு.

அதே போல, இராமனது அம்பு எள்ளிருக்கும் இடமின்றி இராவணனது உடலைத் துளைத்தாலும் பக்தனுக்குப் பெருநிலை தருவதற்காகத் திருமால் மேற்கொண்ட நெறியே அது எனலாம்.

இந்த விளக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டால் “என்னையே நோக்கி யான் இந்நெடும்பகை தேடிக்கொண்டேன்” என்ற இராவணனது சொற்களுக்குப் புதியதோர் விளக்கம் மலர்கிறது. என்னையே-எனது உய்தியையே, நோக்கி-கருதி, இந்நெடும்பகையைத் தேடிக்கொண்டேன்” என்று சொல்கிறான். இவ்வாறு உரைப்பதால் இராவணன் பண்பால் பன்மடங்கு உயர்கிறான், பழியற்ற பக்தனாக ஏற்றமும் பெறுகிறான் என அறியலாம்.

நாடகத் தமிழ்

—○—

திரு. சூ. மி. டயசு அவர்கள். D. I. G. மதுரை.

வரலாற்றுச் சிறப்பும், இலக்கியப் பொலிவும், இயற்கையான இனிமையும் எல்லாம் ஒருங்கே அமைந்த நம் தமிழ் மொழியிலே இயற்றமிழ், இசைத் தமிழ், நாடகத் தமிழ் என்ற முத்தமிழ்ப் பிரிவுகள் தொன்றுதொட்டே இருந்துவருவதை நாம் அறிவோம். உள்ளக்கருத்தை எழிலோடு வெளியிடுவது இயற்றமிழ். அத்தோடு இன்னொலி தரும் இசையை இணைத்தப் பாடுவது இசைத் தமிழ். இயலோடும் இசையோடும், மெய்யின் இயக்கமும் சேர்ந்து முத்தமிழின் மூன்றாவது பகுதியாகிய நாடகத் தமிழ் அமைகின்றது. இவ்வாறு அமையும் கதை தழுவிய கூத்தே நாடகம் எனப்படும். சிறந்த நாடகங்கள் உயர்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்டதாகவும், நல்ல பண்பாடுகளை வளர்க்கக்கூடியதாகவும், நல்ல இயல்புகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டக்கூடியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பர் பெரியோர்.

2. முத்தமிழும் கலந்துவரும் சிலப்பதிகாரத்தைத் தவிரச் சங்க காலத்துத் தனிநாடகத் தமிழ் தூவொன்றும் நமக்குக் கிட்டவில்லை. எனினும் நாடகங்களின் இலக்கணம் தொல்காப்பியம் முதல் பல தூல்களில் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கும் காரணத்தால் நாடகங்கள் பழங்காலத்தில் பரவலாக நடந்திருக்கவேண்டுமென்று முடிவுகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. தொல்காப்பியத்தின் காலம் இரண்டாம் தமிழ்ச்சங்கத்தின் காலம் என்று ஒரு சிலர் கூறுவர். ஆனால் அஃது கடைச்சங்க காலத்திற்குச் சிறிது முற்பட்டது என்பதையாவது ஐயமின்றிக் கூற இயலும். சங்க காலத்தின் பிற்பகுதி தூலாகிய சிலப்பதிகாரத்திற்கு முத்தமிழ்க் காப்பியம்

என்ற பெயர் நெடுநாளாக வழங்கிவருவதிலிருந்து பழங்கால முதலே நாடகம் முத்தமிழிலே ஒன்றாக இருந்துவந்திருப்பது தெளிவு. சிலப்பதிகாரம்-இயலும் இசையும் நாடகமும் ஒன்றாக விரவிய மாபெரும் காப்பியம். ஏறக்குறைய இதே காலத்திலே மேல்நாடுகளில் கிரேக்க மொழியிலும், லத்தீன் மொழியிலும் இம் முறையிலே அமைக்கப்பட்ட பல சிறந்த காவிய நாடகங்கள் மக்கள் ஈடுபாட்டையும் ஆர்வத்தையும் கவர்ந்திருக்கின்றன. நந்தமிழ்நாட்டிலும் அத்தகைய நாடகங்கள் பல நடந்திருந்தபோதிலும், நாடகம் என்ற முறையில் தனியாக எழுதப்பட்ட நூல்கள் பழங்காலத்தில் இருந்திருப்பதாகச் சொல்வதற்கில்லை. அப்படி இருந்திருந்தால் அந்த நூல்கள் அழிந்துபட்டிருந்தாலும், அவற்றின் பெயர் உரையாசிரியர்களின் நூல்களிலாவது அல்லது நாடக இலக்கணத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் இலக்கண நூல்களிலாவது இடம் பெற்றிருக்கும்.

3. ஆனால் பண்டைத் தமிழ்நாட்டிலே நாடகங்கள் இருந்ததும், நடந்ததும் அதில் மக்கள் பரவலாக ஈடுபாடு கொண்டதும் என்னவோ உண்மை. காவிரிப்பூம்பட்டின மக்கள் “பாடலேடர்த்தும் நாடகம் நயந்தும்” இருந்தனரென்று பட்டினப்பாலை தெரிவிக்கின்றது. பொதுமக்கள் அக்காலத்தில் படிப்பதற்கென்ற நாடகத்தை விரும்பாமல், கண்டுகளிப்பதற்கு நாடகத்தை விரும்பினர் என்று தெரிகிறது. ஆகவே, மணிமேகலையில் “நாடகக் காப்பியநன்னூலுனிப்போர்” என்று கூறும்போதுவரிவடிவத்தில்வராத நாடக நூல்களையே குறிப்பிட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும் கூத்தர்களின் உதவியைக்கொண்டு நாடகங்கள் கோவில் அரங்கங்களிலும், அரசவைகளிலும், மக்கள் மன்றங்களிலும் இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் பொறுத்தமான வகையில் நடக்கப்பெற்றுவந்தன. முதுகூத்தனார், மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தனார் என்றும் பெயருடைய புலவர்கள் இத்துறையில் வல்லுநர்கள் என்று தெரிகிறது. “இலக்கியத்தின் பின் இலக்கணம்” என்ற முறைப்படி, எழுதப்படாத இந்த நாடகத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும், இலக்கணங்கள்வகுக்கப்

பட்டு, இலக்கண நூல்களிலும், உரை நூல்களிலும் ஆங்காங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

4. முதன் முதலாக நாடக இலக்கணம் தொல்காப்பியத்தில் தெளிவாகத் தரப்பட்டிருக்கின்றது. மதிவாணர் இயற்றிய 'நாடகத்தமிழ்' என்ற நூலும் செயிற்றியனார் இயற்றிய 'செயிற்றியம்' என்னும் நூலும் நாடக இலக்கணங்களை விரிவாகக் கூறுகின்றன. நாடகக் கதைகள் பொய்யுரை, மெய்யுரை, புனைந்துரை என மூவகைப்படும். "உள்ளோர்க்குள்ளதும், இல்லோர்க்குள்ளதும், உள்ளோர்க்கில்லதும், இல்லோர்க்கில்லதும் எள்ளாதிருத்தல் யோனியாகும்" என்பது நாடக இலக்கணத்தின் "யோனி" என்ற ஒளிப்பகுதியைப்பற்றி அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரையிலுள்ள சூத்திரம். நாடகத்தலைவனை எவ்வாறு அமைத்து நாடகம் எழுதவேண்டுமென்பதை இந்த இலக்கணப்பகுதி விளக்குகின்றது. இதை அடுத்து "சாத்துவது" என்னும் தெய்வத்தலைமைமுறை, "ஆர்படி" எனும் வீரர் விளக்கம், "நகைசிசி" என்ற காதல் தன்மை விளக்கம், "பாரதி" எனும் கூத்தனைத் தலைவனாக்கி நாடகம் தெய்வத் தகுதிகளோடு அமைக்கும் முறை இவை நான்கும் "விருத்தி" இலக்கணமாவன. அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்ற நாற்பொருளுங்கூட ஈங்கே அமையும். இன்னும் நாடகப் பிரிவுக்கு முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், விளைவு, தாய்த்தல் என்ற ஐந்து "சந்திகள்" உள்ளன என்று வீரசோழிய உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் கூறியிருக்கின்றார். ஆங்கிலத்தில் சேக்சுபியர் நாடகங்களிலும் ஐந்து "ஆக்ட்கள்", அதாவது "சந்திகள்" இருப்பது நமக்குத் தெரியும். அவையுமன்றி, சுவைகளைக் கனித்து நடிப்பின்வாயிலாகத் தருவது நாடகத்திற்கு இன்றியமையாததெனக் கருதப்படும். வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், உருத்திரம், நகை, நடுவுநிலை என்னும் ஒன்பது சுவைகளில் எட்டைப்பற்றித் தொல்காப்பியத்தில் "நகையே, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்றப்பால் எட்டாம் மெய்ப்பாடென்ப" என்ற சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்பதாவது

சுவையான நடுவுநிலை அன்றில்லை எனினும் செயிற்றியனார் காலத்திற்கு முன் சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் செயிற்றியத்தில் “அறமுதனான்கு மொன்பான் சுவையும் முறைமுன்னுடக முன்னோனாகும்”, என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

5. இவ்வளவு விளக்கமாக நாடகத் தமிழ் இலக்கணம் இருக்க வேண்டுமாயின் பண்டைக்காலம் தொட்டுத் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே நாடக அமைப்பும், நடிப்பும் ஈடுபாடும், பரவலாக இருந்திருக்க வேண்டும். தமிழ் மன்னர்கள் அதைத் தீவிரமாக ஆதரித்திருக்க வேண்டும் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. சேர சோழ பாண்டியர்களும் மற்றும் குறுநில மன்னர்களும் சிற்றரசர்களும், தங்கள் அரண்மனைகளிலும், கோவில் பிரகாரங்களிலும், மற்றும் மக்கள் அரங்கங்களிலும் சிறப்பான இலக்கணங்கள் அமைந்த நாடகங்களை நடத்துவதற்கு ஊக்கம் அளித்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. இத்தகைய நாடகங்கள் பண்டைத் தமிழ் நாடெங்கும் ஆங்காங்கே நடந்து, அவற்றை ஓட்டிய எல்லா விவரங்களையும் மக்கள் நன்கறிந்திருந்த குழ்நிலையில்தான் வள்ளுவனார் நாடக அரங்கக் கூட்டத்தின் தன்மையைச், செல்வந்தரின் நிலையற்ற பெருஞ் செல்வத்திற்கு உவமையாகக் கையாண்டிருக்கிறார். “கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம் போக்கும் அதுவிளிந் தற்று” என்பது குறள்.

6. நாடகத்தில் நடிப்பே முக்கியமானது என்பது சொல்லாமல் விளங்கும். நடிப்பு என்பதற்கு மாற்றம் என்பது பொருள்படும். மாற்றுருக்கொள்ளாதல், மாற்றுடையணிதல், மாறுபட மொழிதல், மாற்றாக நடித்தல், இவை யாவும் நடிப்பின் பாகங்கள். ஆனால் உண்மையான நடிப்புக்கு இந்த நான்கு அம்சங்கள் மட்டும் போதாது. உள்ளத்திலேயும் அந்த மாற்று எண்ணம் சரிவரப் புகுந்து மாற்று மனமும் அமைந்துவிட்டால் மட்டுமே சிறந்த முறையில் நடிப்பு அமையும். இராமலிங்க

அடிகள் திருவாசகத்தை இசையோடு பாடுவதை வர்ணிக்கும் போது “நான்கலந்து பாடுங்கால்” என்று சொன்னார். அவ்வாறான இரண்டறக்கலந்த நிலைதான் உண்மையான நடிப்பில் இருக்க வேண்டும். அத்தகைய நடிப்புத்தான் உயிருள்ள நடிப்பு என்று கருதப்படுவது. இத்தகைய உயிருள்ள நடிப்புக்குப்பழங்கால நாடகங்களிலும், சமீப கால நாடக நூல்களிலும் மேற்கோளாகக் காட்டத்தக்க நாடகக் கட்டங்கள், முக்கியமான எல்லா மொழிகளின் நாடகப் பகுதிகளிலும் ஆங்காங்கே காணக்கிடைக்கும். இராமாயண நாடகத்தில் அத்தகைய ஒரு சிறந்த காட்சியைப் பலர் மேற்கோளாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். பரதன் பரிவாரத்தோடு வருவதைக் கண்ட இலக்குமணன் வெகுண்டபோது இராமர்பரதன் அப்படிப்பட்டவன் அல்லன் என்று கூறி, இலக்குமணனை அமைதிப்படுத்த முயன்றும் முடியாத நிலையில், இலக்குமணன் விலகி நின்றானே தவிர அவனுடைய உள்ளத்தில் எழுந்த ஆத்திரமும் சந்தேகமும் தெளியவில்லை ஆனால் பரதன் நேராக வந்து தமயன் காலில் விழுந்து வணங்கிய போது இராமர் பரதனைப் பாராமல் விலகி நின்ற இலக்குமணனைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தார். அப்பொழுது இலக்குமணனின் நிமிர்ந்த தலை கவிழ, தோளில் இருந்த வில் கீழே சரிந்தது. இது பேச்சொன்றுமே இல்லாத உயிருள்ள நடிப்பாகும். இதேபோன்று, கோவலன்—கண்ணகி நாடகத்தில், கண்ணகி தன் சிலம்பை உடைத்துப் பரலைக்காட்டித் தன் குற்றச்சாட்டை நிரூபித்தபோது அதிர்ச்சியுற்ற பாண்டிய மன்னன் “யானே அரசன், யானே கள்வன்” என்று மனம் உடைந்து, நீதி நெறி தவறிய அரசு நீடிக்க அருகதையற்றது என்பதைக் காட்டும் வகையில், உடனே கீழே விழுந்து உயிர் நீத்த கட்டமும், சிறப்பு மிக்க உயிருள்ள நடிப்பாக அமையும். இத்தகைய உயர்ந்த கட்டங்கள் சில, உலகத்தின் சிறந்த நாடகங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஆங்காங்கே காணப்படும். அதிகமாகச் சொற்களைப் பயன்படுத்தாது உயிர்த்துடிப்பை ஒரு சில செய்கைகளிலே எடுத்துக் காட்டும் உயிருள்ள

நடிப்பு என்பது நாடகத்திற்கு மிகவும் இன்றியமையாதது.

7. இலக்கிய அமைப்பை மாத்திரம் பொறுத்தவரை நாடகங்களை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்து ஆராயலாம். (1) வசனநடையில் உள்ளதை அப்படியே நாடக இலக்கணப்படி அமைத்து நடிப்பது; இப்படி நாடகங்கள் இப்போது அதிகமாக வழக்கில் இல்லை. (2) கதைகளை வெறும் பாட்டாகவே எழுதி நடிப்பது; ஆங்கிலத்திலே இதை 'ஓப்பெரா' என்று சொல்லுவார்கள், தமிழ்நாட்டில் "வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்மன்" "தேசிங்கராசன்" போன்ற தெருக்கூத்துக்கள் இந்த ரகத்தை ஓரளவு சேர்ந்தவை என்னலாம். (3) "ஒரு திறப்பாட்டிலும் பலதிறப்பாட்டிலும், உரையும் பாடையும் விரவியும் வருமே" என்று தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தில் வகுத்ததுபோல் பேச்சும் பாட்டும் கலந்து நாடகம் அமைத்து நடிப்பது; இதுதான் நம் தமிழ்நாட்டில் பொதுவாக நடையுறையில் இருந்து இன்னும் உள்ள நாடகம். (4) கடைசியாக, கருத்துக்களை வெறும் நடிப்பாலேயே உணர்த்தும் பரதநாட்டியம், கதகளி போன்ற நடன நாடகங்களை நாட்டிய மேடையில் ஒருசில போழ்தில் காணலாம். ஆனால் இவற்றில் மூன்றாவது முறையில் அமைக்கப்படும் நாடகங்களை தமிழ்நாட்டில் பரவலாக இருந்து வந்ததாகப் பண்டைய இலக்கிய இலக்கண நூல்களிலிருந்து தெரிவதுபோல, இன்னும் இந்த நாடகங்கள் மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் திருவிழாக்களை ஒட்டியும், மன்றப் பெருநாட்களை அடுத்தும், மக்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்காகவும் பொழுதுபோக்காகவும், நடிக்கப்பெற்று வருகின்றன.

8. இடைக்காலத்திலே தமிழ் நாடகங்கள் எங்கு சென்றன என்று யாரும் அறியாத நிலையில் தமிழ் இலக்கிய உலகையும் கலையுலகையும் விட்டு மறைந்துவிட்டன. இதற்குக் காரணம் நாடகங்களை நல்லமுறையில் கோர்த்தெழுதிப் பழங்கால நாடகாசிரியர்கள் வைக்காததுதான் என்று கொள்ளலாம் நாடகங்கள் வாழையடி வாழையாக நாடகாசிரியர் குடும்பங்களிலும்

கூத்தர்களின் மன்றங்களிலும் இருந்துவந்தவை. அவற்றிற்குப் போதிய ஆதரவில்லாத காலத்தில் அவை நலிந்து எழிலிழந்து மறைந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. மறைந்து சென்ற நம் நாடகங்களைத் திரும்ப மறுமலர்ச்சி பெறச் செய்வதற்கு ஆங்கிலக் கல்வி ஒரு தூண்டுகோலாக இருந்தது. சேக்ஸ்பியர், மொலியர் போன்ற பிறநாட்டு அறிஞர்கள் எழுதிய நாடகங்களைத் தழுவி எழுதப்பெற்ற தமிழ் நாடகங்கள் பல சென்ற நூற்றாண்டில் நடத்திக்காட்டப்பெற்றன. சேக்ஸ்பியருடைய நாடகத்தை மாதிரியாக வைத்துத்தான் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை 'மனோன்மணியம்' என்ற நாடகத்தை எழுதினார். பிறகு 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே உரைநடையில் பல தமிழ் நாடகங்கள் தோன்றலாயின. இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்த வகையில் 'நாடகவியல்' என்ற நாடக இலக்கணத்தைப் 'பரிதிமால் கலைஞர்' என்ற 'சூரியநாராயணசாஸ்தியார்', 20-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுதித் தந்தார். அவர் எழுதிய 'மான விஜயம்', 'ரூபாவதி', 'கலாவதி' என்னும் நாடகங்களில் கவி நடையும், உரைநடையும் சிறப்புடன் கலந்து அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதைத் தொடர்ந்து வந்தது சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் எழுதிய 'மதங்ககுளாமணி' எனும் நாடகத் தமிழ் நூல். பாரதியின் கவிதைகளில் 'பாஞ்சாலி சபதம்' போன்ற சிலவும் நாடகப் பாணிக்கு ஒத்துவருபவை.

9. ஆனால் தமிழ் நாடகத்திற்கு உண்மையாகவே புத்துயிர் அளித்த பெருமை சம்பந்த முதலியார் அவர்களையே சாரும். இவர் பேச்சு நடையில் 'மனோகரன்' போன்ற சிறந்த நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதியிருக்கிறார். இதே போல் பேராசிரியர் கா. நமசிவாய முதலியார், திருவனந்தபுரம் இலக்குமணப் பிள்ளை, சுத்தானந்தபாரதியார், முதல் மந்திரி திரு. அண்ணாத்துரை போன்ற பெரியார்கள் பலர் தமிழ் நாடகத்திற்குச் செய்த சேவையை என்றும் மறக்கமுடியாது. இம்முறையில் இன்னும் தொடர்ந்து நாடகக்கலைக்கு அரிய சேவை செய்துவருபவர்களில் டி. கே. எஸ். சகோதரர்கள் முக்கியமானவர்கள். நல்ல முறையில் இயல்

இசையைத் தொடுத்து, உயிருள்ள நடிப்பைப் புகுத்தி, உயரிய நாடகங்களை நடித்து மக்களை மகிழ்வித்துவரும் இவர்களது சேவை பாராட்டத்தக்கது. நாடகம் நலிந்திருந்த காலத்தில், நாடக மறுமலர்ச்சிக்குச் சிறப்பான முறையில் ஆதரவுதந்து, உற்சாகமுட்டும் வகையில் தொண்டுசெய்த தனிப்பெருமை, தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவி, தமிழ் நூல்கள் பல வெளியிட்டு, தமிழ் மொழி வளரவும் நாடகக் கலை வளம்பெறவும், தம் செல்வத்தையும் முழுமுயற்சியையும், தன் வாழ்நாளையுமே அர்ப்பணம் செய்த பாண்டித்துரைத்தேவர் அவர்களுடையதாகும். தேவரவர்கள் தம்பரிசனங்களோடு சிறந்த நாடகங்களுக்குக்கெல்லாம், சென்று காண்பது வழக்கம், என்று திரு. ராசா ஐயர் அவர்கள், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் 'செந்தமிழ்' சிறப்பு மலரில் எழுதிய பாண்டித்துரைத் தேவர் வரலாற்றுக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அன்றாது நூற்றுண்டு விழாக் கொண்டாடும் இந்நேரத்தில் அவர் செய்த அரிய பணியை நம் மனதில் இருத்தித், தொடர்ந்து நாடகத் தமிழ்க் கலையைச் சீரோடு வளர்க்கத் தக்க வழி முறைகளைக் காணுவது மிக்க அவசியம்.

10. நாடகங்கள் இன்னும் ஆங்காங்கே தோன்றி வந்த போதிலும், நிலைத்த சங்க இலக்கியங்களைப் போன்ற சிறப்பியல்புடைய உயர்ந்த நாடகங்களைப் பழங்காலத்திலிருந்து இக்காலம் வரை களித்தாலும், விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். நாடகத்தமிழ் உண்மையிலேயே மக்கள் வாழ்வில் பிணைந்த உயிருள்ள ஒரு அம்சமாக மாறவேண்டுமானால், நடிகருக்காக நாடகம் எழுதுவது, பாட்டுக்காகநடிப்பையும், நாடக அமைப்பையும்மாற்றுவது, கூட்டத்திற்காகச் சிறப்புக்குரிய பொருளைச் சிதைப்பது போன்ற அவல முறைகள் நாடக உலகிலிருந்து நீக்கப்பட்டுச், சிந்தனை ஆழமும், சொல் எழிலும், நல்விசையும், உயிருள்ள நடிப்பும் ஒருங்கே அமைந்த நாடகங்கள் பல நம்மிடையே தோன்றவேண்டும். நமது நகரங்களில் தகுதிபெற்ற அரங்கங்களில் இத்தகைய உயர்ந்த நாடகங்கள் சீருடன் நடிக்கப் பெற்று மக்களாதரவை ஈட்டவேண்

டும். இப்படி ஆதரவு பெற்று வெற்றி கண்ட நாடக நூல்கள், முடிவான அமைப்பில் சிறப்பான இலக்கியங்களாகச் சங்கத்தின் ஆதரவோடு வெளியிடப்படவேண்டும். அப்படி நூல்கள் பல தோன்றினால் மாத்திரமே நாடகத் தமிழ் 'முத்தமிழின் புகழ்பெற்ற முடி', என்று போற்றும் வகையில், மொழிக்கும் மக்களுக்கும் நாட்டுக்கும் உண்மையாகவே பயன்படும் நிலை ஏற்படும்.

குறிப்பு:- 30-4-67-இல், இராமநாதபுரத்தில்தடந்த 'பாண்டித் துரைத் தேவரவர்கள் நூற்றாண்டு விழா'வின் போது ஆற்றிய தலைமையுரை.

பொருளாராய்ச்சி

— 1 —

திரு. அ. கோவிந்தன்,

(தமிழ்த் துறை, கேரளப் பல்கலைக் கழகம்)

பொருள் என்னும் பொழுது அகம், புறம் என்ற இரண்டும் கண்முன் எழுவது இயற்கை. அப்பொருளை விட்டுவிட்டுச் சொற்பொருள் காணும் முயற்சியில் ஈடுபடுவது அகராதியின்மேன்மைக்குதவும். எழுத்தாராய்ச்சியையும், சொல்லாராய்ச்சியையும், சொற்றொடராராய்ச்சியையும் சற்றுத் திட்டமான முறையில் நடத்த முடியும். ஆனால், அத்தகைய திட்டமான முறை பொருளாராய்ச்சிக்கு வகுக்கப்படவில்லை. கூறுவோன் நிலையிலும், கேட்போன் நிலையிலும் நிற்குகொண்டு பொருளாராய்ச்சி நடத்தவேண்டியுள்ளது. சிந்திக்கும் ஆற்றலுக்கும், பட்டறிவிற்கும், சூழ்நிலைக்கும் ஏற்பப் பொருள் மாறலாம். மனித உளப்பாங்கைக் கூர்ந்து நோக்கின், பொருள் பற்றிய பல உண்மைகள் வெளிவர வாய்ப்புண்டு. ஒரு சொல்லை ஒருவன் கூறக்கூடிய வேளையில், கேட்கின்ற ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் ஒவ்வொரு வகையான எண்ணம் தோன்றுகின்றது. சிக்கல் மிக்க இப்பொருளின் தன்மையையும், அதை எவ்வாறு ஆராயலாம் என்பதையும் சிந்திக்கும் பொழுது, உண்மைகள் பல வெளிப்படுகின்றன.

பொருட்தன்மை:

பொருட் தன்மையைக் குறித்துக் கூறுமுன்னர் பொருள்

இக்கட்டுரை உருப்பெறும் போதும், உருவான பின்னரும் நல்லுரைகள் பல வழங்கிய எனது பேராசிரியர் Dr. V. I. சுப்பிரமணியம் அவர்கட்கும், ஆசிரியர் Dr. S. V. சுப்பிரமணியம் அவர்கட்கும், ஆராய்ச்சி மாணவர் திரு. பிச்சை அவர்கட்கும் என்றி உரித்து.

என்றால் என்ன என்பது விளங்கவேண்டும். பொருளாராய்ச்சியின் தொடக்கம் நம்முடைய உரையாடலில் அமைந்திருக்கின்றது. சொல் அல்லது சில குறிகள் வாயிலாகச் செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றோம். இவ்வுண்மை சொல்லைப் பற்றியும் பொருளைப் பற்றியும் உணர அடிப்படை வகுக்கின்றது.

‘மரம்’ என்ற சொல்லை எழுதுகின்ற வேளையில், கிளைகளோடமைந்த பருப்பொருளான மரத்தை இது சுட்டுகின்றது. ‘நன்மை’ என்ற சொல் தீமையினின்றும் வேறுபட்ட நன்மை என்ற மென்பொருளைக் குறிக்கின்றது. குறியும், குறிக்கப்பட்ட பொருளும் இதனால் தெளிவடைகின்றன. குறியையும், குறிக்கப்பட்ட பொருளையும் இணைக்கின்ற குறிப்பையும் இங்குக் காண்கின்றோம். இக் குறிப்பைப் பொருளென அழைக்கலாம்.

பலர் பல்வேறு கோணங்களில் பொருளைக் காண்கின்றனர். வேதாந்தி வேதாந்தப் பொருளையும், தர்க்கவாதி தர்க்கப் பொருளையும், உளநூல் வல்லுநர் அவ்வழியிலும் பொருள் காண்கின்றனர். வழக்கு மன்றங்களுக்குச் செல்வோமெனில், அம்மன்றங்களுக்கேயுரிய தனித்த பொருளையும் காணமுடியும். இவைகளையெல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு, அகராதியென்ற ஒன்றை மனதில் கொண்டு, பொருளாராய்ச்சி செய்வது நன்மைகள் பல பயக்கும்

சொல்லும் பொருளும் :

ஒலியும், பொருளும் சொற்களில் ஒன்று சேர்கின்றன. அச்சேர்க்கைக்கு அடிப்படையாய்நுப்பது, குறிப்பிட்ட ஒலித் தொடர்க்கும், குறிப்பிட்டபொருளுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு. சிந்தனையும் மொழியும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன. ஒன்றின்றி மற்றொன்று தனித்தியங்கும் ஆற்றலற்றது. ஆகவே, சொல்லும் பொருளும் நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போலமைகின்றன. உரையாடலில் ஒரு சொல்லைக் கையாளுகின்ற செயலுக்கும் அச்சொல்லுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்புதான் பொருள் என்று மேலூட்டுப் பேராசிரியர் விட்கென்ச்டென்

(Prof. Wittgenstein) கூறுகின்றார். மேற்சுட்டிய 'சொல்-செயல்' தொடர்பே பொருளெனின், அக்கொள்கை பொருட்சிக்கலைத் தீர்க்கப் பயன்படாது. இத்தொடர்பைப் புரிந்துகொள்ளலாமே யொழிய, அகராதியொன்றில் பொறிக்கவியலாது.

கேட்போன், எதை உணரவேண்டுமென்று, கூறுவோன் நினைக்கின்றானே, அதுவே கூற்றின் உண்மைப் பொருளாக அமையும். 'மாடு' என்ற சொல்லைக் கூறும்பொழுது, கேட்கின்ற ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் ஒவ்வொரு வகையான எண்ணம் தோன்றும். எத்தகைய எண்ணம் தோன்றினும், 'மாடு' என்பதன் அடிப்படையான பொருள் மாறிவிடாது. ஆனால், 'மாடு' என்ற சொல்லே 'ஆடு' என்பதன் பொருளையும் குறிக்குமெனின், பொருள் மாறிவிட்டது என்று கூறலாம். அதற்கு மாருக, இச்சொற்கள் சிறிய மாட்டையும், பெரிய மாட்டையும் மட்டுமே குறிக்கப்பயன்படுமெனின், பொருள் மாறிவிட்டதெனக் கூறவியலாது. ஆகையால் சொற்பொருள் மாற்றத்திற்குக் காரணம்பருப்பொருள் மாற்றமேயன்றி, பருப்பொருள் பற்றிய செய்திகளின் பெருக்கோ, குறைவோவன்று.

தொடர்புப் பொருளுள், நிலைப்பொருளும்.

பல்வேறு பருப்பொருட்களுக்கிடையே அமைகின்ற உவமையால் ஒரு சொல்லைப் பல்வேறு கருத்துக்களோடு இணைக்கலாம். 'அடி' என்ற சொல், காலடியையும், மலையடியையும், பொருட்களின் அடிப்பகுதியையும் குறிக்கலாம். இவையெல்லாம், ஓரடிப்படையில் இணைந்துள். பொருளொன்றின் பல்வேறு நிழல் வடிவங்களாக விளங்குகின்ற இவையெல்லாம் தொடர்புப் பொருட்கள். ஆனால், அடி என்ற சொல், 'அடித்தல்' என்ற தொழிலின் அடிப்படையில் பிறந்த 'அடி'யையும் குறிக்கும். 'கையில் இரண்டடி கொடுத்தான்' என்னும்பொழுது வினையோடு தொடர்புடைய 'அடி'யைக் காண்கின்றோம். எனவே, வினையின் அடிப்படையில் பிறந்த 'அடி'யும், அடிப்பகுதியைக் குறிக்கின்ற 'அடி'யும் இருவேறு பொருளுடையன. இவை நிலைப்பொருட்கள்.

தொடர்புப் பொருட்கள் இவற்றின் நிழல் வடிவங்களாகப் பிறக்கின்றன. தொடர்புப் பொருளாக்கத்திற்குக் காரணமாக அமைவது சூழ்நிலை.

சொல்லும் அது குறிக்கின்ற பருப்பொருளும் நிலையாயிருக்க, பருப்பொருள் பற்றிய செய்திகள் சில வேளைகளில் மாறுகின்றன. 'தசரதன்' என்ற சொல், ஒரு கோணத்தில் அயோத்தியரசன், மற்றொரு கோணத்தில் கைகேயியின் கணவன், இன்னொரு கோணத்தில் இராமன் தந்தை என்ற கருத்துக்களோடு தொடர்புடையது: ஒவ்வொரு கோணத்தில் நின்று நோக்கும் பொழுது ஒவ்வொரு வகையான உருவம் தென்படுகின்றது. இங்கெல்லாம் பருப்பொருள் மாறவில்லை. அப்பொருள் பற்றிய கருத்துக்கள் மாறுகின்றன. இம்மாற்றங்கள் பொருள் மாற்றத்தைக் குறிப்பனவாகா.

மக்கள் வாழ்க்கையும் பண்பாடும் கூட, பொருளை உணரப் பயன்படுகின்றன. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் 'பண்டிதன்' என்ற சொல் நாவிதனைக் (Barber) குறிக்கின்றது. அறிஞனைக் குறிக்கின்ற சொல்லிற்கேற்பட்ட நிலை இது மற்றொரு சிறப்பான பொருட்தன்மை இதனால் விளங்குகின்றது. ஒரே சொல்லின் பொருள், எங்ஙனம் இடந்தோறும் மாறுகின்றது என்பதை இது விளக்குகின்றது. சொல்லிற்குப் பொருள்காணும் பொழுது, நம் முடைய விருப்பப்படிப் பொருள்காண முடியாது என்பதை இது தெளிவாக்குகின்றது. இடத்தையும், பண்பாட்டையும் ஒதுக்கி விடுவோமானால், ஒருவேளை 'நாவிதன்' அறிஞனாகிவிடலாம்!

உண்மைக்கிருப்பிடமான அரிச்சந்திரனை அடிக்கடி நாம் பயன்படுத்துகின்றோம். ஒருவனை நோக்கி, 'இவன் அரிச்சந்திரன்' என்று கூறும்பொழுது, அடிப்படையான கருத்து மாறுவதில்லை. உவமை முகத்தான் இவ்வாறு பயன்படுத்துகின்றோம். குறிப்பிட்ட ஒருவனுக்குரிய பெயர், காலப்போக்கில் பொதுப்பெயராக மாறுகின்றது. ஆனால் பொருள் மாறுவதில்லை. இச்சொல்,

அதன் எதிர்மறைப் பொருளில் பயன்படுத்தப்படுவதையும் இன்று நாம் காண்கின்றோம்.

சில குறையுருவங்கள்:

அமைச்சர் ஐ நா சென்றார். ஆர்வி நமது அமைச்சர். மபொசி வந்திருந்தார்,—போன்ற தொடர்களை நாம் கையாளுகின்றோம். ஐநா, ஆர்வி, மபொசி போன்ற குறையுருவங்கள் காலப்போக்கில் சொல்லாக மாறிவருகின்றன. இதனால் புதிய சொல்லாக்கமொன்று மொழியில் இடம் பெறுகின்றது. இரண்டு அல்லது மூன்று சொற்கள் மறைந்து, குறையுருவுடைய புதிய சொல் தோன்றுகின்றது. பல சொற்கள் மறைந்து ஒரு சொல்லானாலும், அச்சொற்கள் அனைத்தினுடைய பொருளையும் இவ்வொரு சொல் கொள்கின்றது. இத்தோற்றத்தால் பொருள் பாதிக்கப்படுவதில்லை. ஆனால் மொழியில் சில மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன.

மொழிக்குள் நிகழ்கின்ற சில மாற்றங்களும் பொருள் மாற்றத்திற்குக் காரணமாகின்றன. சொல் நிலையினின்றும், சொற்றொடர் நிலைக்குச் செல்லும் பொழுது, பொருள் மாறுகின்றது. 'வந்தான்' என்ற சொல் பயனிலையாக நிற்கும்பொழுது ஒரு பொருளையும், வினையாலணையும் பெயராக நிற்கும்பொழுது மற்றொரு பொருளையும் கொள்கின்றது. காலப்போக்கில் சில சொற்களின் பொருள் மாறுவதையும் காண்கின்றோம். நாற்றம், குப்பை, மாண்ட என்பவை இதற்குச் சான்று. புதுப் பொருளோடு புதிய சில சொற்கள் தோன்றுகின்றன. விஞ்ஞானத்துறையில் வளர்ந்த நாடுகளில் இது மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. பழைய பொருளையும் இழந்து, தாமும் வழக்கொழிகின்றன வேறுசில. இன்னும் சில பழைய பொருளிழந்து புதுப் பொருள் பெறுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக மாண்ட, குப்பை என்பவற்றைச் சுட்டலாம். * கூற்றம் என்ற பொருளில் வருகின்ற 'கடும்பு' என்ற சொல்லும், மதில்

என்ற பொருளில் அமைகின்ற ‘ஞாயில்’ என்ற சொல்லும், ‘தெருவு’ என்ற பொருளோடு நின்கின்ற ‘ஞெள்ளல்’ என்ற சொல்லும், ‘போர்’ என்ற பொருளில் தோன்றுகின்ற ‘ஞாட்பு’ என்ற சொல்லும், இன்று வழக்கொழிந்தன.

பாட்டொன்றிற்குப் பொருள் கூறும்பொழுது இரண்டு உரையாசிரியர்கள் இருவேறுவிதமாகப் பொருள் கூறுவதைக் காணலாம். சொல் ஒன்றையாயினும் ¹உணர்வோரது ஆற்றலுக் கேற்பப் புதிய பல பொருட்களைப் பெறுகின்றது. உரையாசிரியரது மனநிலைக்கும், குழலுக்கும், கல்வித் திறனுக்கும் ஏற்பப் பொருள் மாறலாம். திருக்குறள் உரையாசிரியர்களது உரை காணின், இது தெற்றென விளங்கும். சொல்லை விளக்கும் ஆற்றல் வேறுபடும்பொழுது, சொற் பொருளும் வேறுபடுவதாகத் தோன்றுகின்றது.

பொருட் தெளிவு:

சொல் தனித்து நிற்கும் பொழுது நேர் பொருளும், தொடரில் கையாளப்படும்பொழுது தொடர்நிலைப் பொருளும் வெளிப்படுகின்றன. முதல் வகையில் சொல்லிற்குரிய தனித்த பொருள் விளங்கும். இரண்டாம் வகையில், சொல் ஒன்றே டொன்று கலக்கும் பொழுது பிறக்கின்ற பொருள் விளங்கும். ஒரு பொருளின் அடிப்படையில் எழுந்த பல சாயற் பொருட்கள் உள. முன்னர்க்கண்ட ‘அடி’ இதற்குச் சான்று ஒரு பொருளின் அடிப்படையில் எழுந்த சாயற்பொருட்கள் மட்டுமன்றி, தனித்தன்மையுடைய பல்வேறு பொருள்களையும் ஒரு சொல் கொண்டுள்ளது. ‘அடி’ என்ற சொல் பெயர் நிலையில் அடிப்பகுதியையும், வினையாக அமையும்பொழுது ‘அடித்தல்’ என்ற வினையின் அடிப்பகுதியாகப் பிறந்த ‘அடி’யையும் குறிக்கும். ஓர் உருவுடைய சொல்

1. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம்— “உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே” —உரியியல். 393.

பல பொருட்களில் வருவதோடு மட்டுமன்றி, பல்வேறு உருவடைய சொற்கள் ஒரே பொருளில் வழங்குவதையும் காணலாம்.

பண்பாடு:

பெயரில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றம், பொருளில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றம் என்ற இருவகை மாற்றங்கள் மொழியில் நிகழ்கின்றன. ஒரு பருப்பொருளின் பெயர் மற்றொரு பருப்பொருளுக்கு ஆகிவருகின்றது. ஆனால் இரண்டும் குறிப்பவை ஒன்றல்ல; இரண்டு. 'காளை' என்பது விலங்கினத்திலுள்ள காளையையும், 'காளை வந்தான்' என்னும் பொழுது, ஆண்களுட் காளை போன்ற வணையும் குறிக்கும். சொல் ஒன்றாயினும் குறிக்கும் பொருளிரண்டு. இரண்டாம் வகையில் சொல்லின் பொருள் விரிவடைந்து செல்வதைக் காணலாம்.

மாமா, மாமி, தம்பி, அண்ணன் போன்ற சொற்கள், ழிறப்பு முறையிலுள்ள தொடர்பையும் கடந்து வழங்கக் காண்கின்றோம். சில வகையினர் எல்லோரையுமே மாமா, மாமி என்று அழைப்பதையும் காண்கின்றோம். சில சொற்களின் பொருளை விரிவடையச் செய்து மொழி அழியாமல் காக்கின்றது. அதே வேளையில் புதிய சொல்லாக்கத்திற்கும் வழி வகுக்கின்றது. 'பண்பாடு' என்ற சொல் இவ்வாறுக்கப்பட்டதே.

குழந்தைக்கேற்பப் பொருள் மாறுவதைப் பத்துப்பாட்டுச் செய்யுட்கள் சில விளக்குகின்றன. 'அரி' என்ற சொல்லிற்குப் பத்திற்குமேற்பட்ட பொருட்கள் உள. அழகு, மாலை, செவ்வரி, வண்டு, விலைமதிப்புள்ள கல், நிறம், பொன், அரிசி, மென்மை, ஒலி, வெட்டுதல் என்ற பொருட்களில் இச்சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் சில தொடர்புப் பொருட்கள்; வேறு சில தனிநிலைப் பொருட்கள்.

1. "அம் சிறை வண்டின் அரி கணம் ஒலிக்கும்"

அரி—அழகு. திருமுருகு. 76.

2. “அரி மயிர்”

அரி—மென்மை. பொருநர். 32.

3. “அரி ஏர் உண் கண் அரிவையர்”

அரி—செவ்வரி. சிறுபாண். 215

4. “அரி ஏத்துணங்கிய”

அரி—நிறம். பெரும்பாண். 473.

5. “அரி தேர் நல்கிய”

அரி—பொன். பெரும்பாண். 490

6. “அரி ஞிமிருர்ப்ப”

அரி—வண்டு. மதுரைக் காஞ்சி. 684.

7. “தெவ்வரி போல் சிலம்பொலிப்ப”

அரி—விலைமதிப்புள்ள கல். மதுரைக் காஞ்சி. 444.

8. “அரி கூட்டின்னியம்”

அரி—ஒலி. மதுரைக் காஞ்சி. 612.

9. “அரி பறையின் குரல்”

அரி—வெட்டுதல். மதுரைக்காஞ்சி-262.

10. “அரி குரல்”

அரி—மாலை. மலைபடுகடாம். 9.

11. “நெல்லின் பல அரியன்ன”

அரி—அரிசி. மலைபடுகடாம். 413.

அரிக்கு இத்தனைப் பொருளாயின், ‘அரி’யின் உண்மைப் பொருளென்ன? எவ்வாறு இவ்வளவு பொருட்கள் தோன்றின? இவையெல்லாம் சிந்தனைக்கு விருந்தூட்டும் வினாக்கள்.

பயன்:

குழந்தைக்கேற்பப் பொருள் எவ்வாறு மாறுகின்றது என்பதை இதனின்றும் அறியமுடியும் சொல்லுக்குப் பொருள் காண அகராதியைப் பார்க்கிறோம். எதைப் பொருளெனக் கொள்வது என்பதற்கு ஓர் அடிப்படை வேண்டும். சில வேளைகளில் பருப்

பொருளின் விளக்கமாகப்பொருள் அமைகின்றது. சிலவேளைகளில் பருப்பொருளின்செயலைச்சுட்டி அதன் வழியாகப் பொருளைவிளக்குகின்றனர். இன்னும்சிலவேளைகளில் ஒத்த ஆங்கிலச்சொல்லையோ, பிறமொழிச் சொல்லையோ தருகின்றனர். சித்திரம் வரைந்து விளக்குவதையும் காண்கின்றோம். இவையெல்லாம் பருப்பொருளின் விளக்கமாக அமையுமேயொழியப் பொருளாக அமையாது. அகராதி தொகுக்கு முன்னர், யாருக்காக அல்லது எதற்காக அகராதி தொகுக்கப்படுகின்றது என்பது தெளிவாகவேண்டும். இதற்கேற்ப அகராதியின் தன்மையும் அமையவேண்டும். அகராதியின் அமைப்பும், பயனும் பெருகவேண்டுமெனில் பொருள் பற்றிய கருத்துக்கள் தெளிவடைய வேண்டும்.

கருக்கம்:

குறியையும் குறிக்கப்பட்ட பொருளையும் இணைக்கின்ற குறிப்பைப் பொருளென அழைக்கலாம். அகராதியை மனதில் வைத்துக்கொண்டு பொருளாராய்ச்சி செய்வது நன்மைகள் பல பயக்கும். உரையாடலே பொருளாராய்ச்சிக்கு அடிப்படை. தொடர்புப் பொருள், நிலைப்பொருள் என்ற இருவகைப்பொருட்கள் உள. மக்கள் வாழ்க்கையும், பண்பாடும் கூடப் பொருளை உணரப் பயன்படுகின்றன. குறையுருவங்கள் சில முழுவருவங்களாக பாறுகின்றன. இதனால் பொருள் பாதிக்கப்படுவதில்லை. புற மாற்றங்கள் மட்டுமன்றி, மொழிக்குள் நிகழ்கின்ற அக மாற்றங்களும் பொருள் மாற்றத்திற்குத் துணை புரிகின்றன. பொருளைத் தெளிய, சொல் வரும் சூழ்நிலை இன்றியமையாதது. பிறப்பு உறவைக் குறிக்கின்ற சொற்கள், நாளடைவில் அவ்வுறவிற்கும் அப்பாற்பட்ட உறவையும் குறிக்கின்றன. அகராதியின் செழுமைக்குப் பொருளாராய்ச்சி வழியமைக்கும்.

பயன்பட்ட நூல்கள்:

- 1) தொல்காப்பியம்-சொல்லதிகாரம்.
- 2) பத்துப்பாட்டு.

3) திருக்குறள்.

4) Index of Puranaanuuru-Dr. V. I. Subramaniam.

5) The Principles of Semantics-Stephen Ullmann.

6) Introduction to Semantics-A. Schaaf.

7) Foundations of the theory of Signs

—Charles W. Moris.

8) The Meaning of Meaning— C. A. Ogden &
I. A. Rihcard.

மொழியியல் (Linguistics):

இனமும் மொழியும் (Race and Language)

திரு. சு. சக்திவேல், M. A.

மானிடவியல் ஆராய்ச்சித்துறை, கல்கத்தா-13.

மனிதனுடைய தொடக்க காலத்திலிருந்து இன்றுவரை மனிதனைப்பற்றிய உருவத்தோற்ற, சமூக, பண்பாடு, பொருளாதார வளர்ச்சியைப்பற்றி ஆராய்வதே மானிடவியல் எனப்படும். தொல்பொருள் மனிதனைப்பற்றி ஆராயும் மானிட கூர் தலறம், இனக் குழுக்களின் உடலமைப்புக்கள், இரத்த அமைப்பு முதலியவற்றை ஆராயும் உருவத்தோற்ற மானிடவியல், வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட மனிதனை ஆராயும் தொல் பொருளியல் (archaeology), மனிதப் பண்பாடு, மாற்றங்கள் முதலியவற்றை ஆராயும் பண்பாட்டு மானிடவியல் அல்லது சமூக மானிடவியல் (cultural or social Anthropology), ஆதி காலத்திலும் வரலாற்றுக் காலத்திலும் வாழ்ந்த மனித இனத்தாரின் மொழிகளையும் அதிலேற்பட்ட மாற்றங்களையும் கொண்டு பல்வேறு பண்பாட்டுக்குழுக்களின் பண்புகளை ஆராய முற்படும் மொழியியல் (Linguistics) போன்றவைகள் மானிடவியலின் பிரிவுகளாகும். மானிடவியலானது பொதுவாக எழுத்தறிவிற்கு முற்பட்ட பழங்குடி மக்களின் பண்பாட்டினை ஆராய்வதுடன் அமைகிறது.

இனம் (Race) என்ற சொல் பல பொருள்பட எடுத்தாளப்படுகிறது. சில சமயங்களில் நாட்டுமக்கள் என்ற நிலையிலும் கையாளப்படுகிறது. அமெரிக்க இனம், பிரெஞ்சு இனம் என்று பேசுவதைக் காண்கிறோம். ஒரே மொழி பேசுபவர்களையும் இனம் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, ஆஸ்திரிக்

இனம், திராவிட இனம், ஆரிய இனம் என பேசப்படுகிறது. உண்மையில், உடற்கூற்றுப் பண்புகளின் அடிப்படையிலேயே இனம் பிரிக்கப்படுகிறது. உடற்கூற்றுப் பண்பினால் ஒன்றாக விருக்கின்ற குழுவினர்கள் ஏனைய குழுக்களினின்றும் மாறுபட்டிருப்பதால் இனம் என்ற பெயர் பெறுகிறது. உடற்கூற்று மாற்றங்கள் உண்மையெனினும் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட இனம் என்ற கருத்து கோட்பாட்டளவான கருத்துப் பொருளேயாகும்.

மானிடவியல் பேரறிஞர் டாக்டர் குஹா அவர்கள் மனித வர்க்கத்தை ஆறு இனங்களாகப் பிரித்துள்ளார் :

1. நீக்ரிட்டோ (Negroids)
2. பழைய ஆஸ்திரேலிய இனம் (Proto Australoid)
3. மங்கோலிய இனம் :
 - i) பழைய மங்கோலாயிட் இனம்
 - ii) திபெத்திய மங்கோலாயிட் இனம்
4. மத்தியதரைக் கடல் இனம்
5. மேல்நாட்டு அகன்ற மண்டையர் இனம் (Western Brachycephals)
 - i) ஆல்பினாயிட் (Alpinoids)
 - ii) டினாரிக் (Dinarics)
 - iii) ஆர்மினாயிட் (Armenoids)
6. நார்டிக் மக்கள் இனம் (The Nordics)

இந்தியாவானது பல இன மக்களைக் கொண்டதாகும். இந்தியாவிலுள்ள பெரும்பாலோர் வெளிநாட்டினின்றும் வந்தவர்களென்று வரலாற்றுசிரியர்களும், மானிடவியலாரும், சமூகவியலாரும், கல்வெட்டாய்வாளர்களும் கூறுகின்றனர். இந்தியாவிற்கு வந்து குடியேறிய முதலினம் நீக்ரிட்டோக்களாவர். இவ்வினத்தவரே இன்றும் ஆதிவாசிகளாக விளங்குகின்றனர். அந்தமான் தீவு போன்ற இடங்களில் இவ்வினத்தார் இன்றும் வாழ்கிறார்கள்.

நீக்ரிட்டோக்கள் இந்தியாவில் ஓரளவு யாவியிருந்தனர் என்பதை ஒத்துக்கொள்ளலாம். அங்கமி நாசர்கள், இராசமகால் மலை வாசிகளுள் சுருண்ட வணையம் போன்று, கேசமுடையவர் காணப் படுவதால், முன்பொரு காலத்தில் ஆப்ரிக்காவின்னிறும் வந்த நீக்ரிட்டோக்கள் இந்தியாவின் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் பேரள விற்குப் பரந்து வசித்தனரெனக் கொள்ளலாம்.

அடுத்தபடியாக, நீண்ட தலையும், கருத்த நிறமும், அகன்ற சப்பை மூக்கும் உள்ள பழைய ஆத்திரேலிய இனம்பெரும்பாலும் மேற்கிலிருந்து இந்தியாவிற்கு வந்ததாகக் கூறுகின்றனர். அவர்கள் பேசுகின்ற மொழிகளடங்கிய குடும்பமே ஆஸ்டிரிக் மொழியினம் எனப்படும். ஆஸ்டிரிக் மொழி பேசுகின்ற இனத்தவர்கள் சிலோன், பர்மா, இந்தோ-சீனா, மலேயா, பாலினேசியன், மெலனேசியன் முதலியவிடங்களிலும் வாழ்கிறார்கள். ஆத்திரேலிய இனத்தவர்கள் நீக்ரிட்டோக்களுடனும் மங்கோலியர்களுடனும் ஒன்றாகக் கலந்து வாழத் தலைப்பட்டனர். ஆஸ்டிரிக் கிளை மொழிகள் சென்ட்ரல், வடகிழக்கு இந்தியப் பகுதிகளில் வாழும் பழங்குடி மக்களிடையே இன்றளவும் வழங்கி வருகிறது. ஆஸ்டிரிக் மொழியினத்தின் பல பிரிவுகளை இவ்வட்டவணை மூலம் தெளிவாகக் காணலாம்.*

கி. மு. 3500ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னரே திராவிடர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தனரென வரலாற்றுசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். திராவிடர்கள் மத்தியதரைக் கடல் இனத்தைச் சார்ந்தவர்களென்று கூறப்படுகிறது. திராவிட மொழிகளில் ஒன்றான பிராகுவி இந்தியாவின் வடமேற்கே பனுசிஸ்தானத்தில் பேசப்படுவதால், திராவிடர்கள் சிந்துநதிக் கரை வழியாக இந்தியாவிற்கு வந்தனர் எனக் கூறுகின்றனர். ஏன் தென்னிந்தியாவின்னிறும் நடு ஆசியாவுக்கு சென்றனர் எனக்கொள்ளக்கூடாது? இதற்கும் பல வரலாற்றுச் சான்றுகள் உண்டு. மொஹஞ்சதாரோ-ஹரப்பா

* அட்டவணையை அடுத்த பக்கம் பார்க்கவும்.

ஆஸ்டிரிச் மொழியினம்

ஆஸ்டிரோனேசியன்

துணைப் பிரிவு

இந்தோனேசியன் பிரிவு

மலாய் பிரிவு
|
சிலோன்
|
மலாய்

மான்கோமர் பிரிவு

மோனோர்தலைங்
|
பலோங்குவா
|
பலோங்க்
|
யாங்க்லம்
|
தானாங்
|
காசி பிரிவு
|
காசி
|
சின்டெங்
|
நிக்கோபர்

ஆஸ்டிரோ ஆஸ்திராய்டிக்

துணைப் பிரிவு

முண்டா பிரிவு

கேர்வாணி
சந்த்ரணி
முண்டாணி
பூமிஜ்
ஹோ
துரி
அகரி
ஜுவாங்
சவாரா
கடபா
முதலியன.

ತೊல்ಪொರುள் ஆய்வை இவ்வಿರண்டு ಕருத்துಕಡ್ಕುಂ ಸಾನ್ರೂಕಕ್
 ಕ್ಕುರುಕಿನ್ರನರ್. ತಿರಾವಿಡರ್ಕನ್ ಆರಿಯರ್ಕಣೋಡು ಓರಿನಮಾಕ ವಾழ್ನ್
 ತನರ್ என்பತற்கುಕ್ ಕಾಲ್ಡುವೆಲ್ (Caldwell) ತಿರಾವಿಡ ಮொழಿ
 ಕಣ್ಕುಂ ಆರಿಯ ಮೊழಿಕಣ್ಕುಂ ಁನ್ರ ಓನ್ರೂಮೆಕ್ ಕ್ಕುರುಕಣ್ಣೆಸ್
 ಸಾನ್ರೂ ಕಾಡ್ಡುಕಿರ್. ಸಿಲೇಡ್ಡರ್ (Slatter) ಕರುತ್ತುಪ್ಪಡಿ ಲೆಢೂರಿಯಾ
 ಅಲ್ಲತು ಕುಮರಿ ನಾಡ್ಡಿಲ್ತಾನ್ ಮಕ್ಕನಿನ್ರ ಮುತಲಿಲ್ ತೋನ್ರಿ, ಓರು
 ಪಿರಿವಿನ್ರ ತೆನ್ರಿನ್ರಿಯಾವಿಲೂಂ ಮನ್ರೂರು ಪಿರಿವಿನ್ರ ಮತ್ತಿಯತರಾಕ್
 ಕಡಲೂಕ್ಕುಂ ಸೆನ್ರನರ್ ಁನ್ರಕೊನ್ರಲಾಂ. ತಿರಾವಿಡರ್ಕನ್ ಇನ್
 ನಾಡ್ಡಿನ್ ಪಢುಕ್ರೂಕಣೇ ಁನ್ರ ಕಿರಿಯರ್ಸನ್ ಕ್ಕುರುಕಿರ್. ಪಿರಾಕಿರ್—
 ಪಾಲಿ ಮೊழಿಕ್ ಆರಿಯ ತಿರಾವಿಡಕ್ ಕಲಪ್ಪಾಲ್ ಪಿರನ್ತ ಮೊழಿಕ್ಣಾ
 ಕುಂ. ವೇತಕಾಲತ್ತು ವಡಮೊழಿಯಿಲ್ ಕೂಡ ತಿರಾವಿಡ ಮೊழಿಕ್ಕುರು
 ಁನ್ರನ ಁನ್ರಿರ್ ರಾಸ್ ಡೇವಿಲ್. ತಿರಾವಿಡ ಮೊழಿಯಿನ್ರ
 ಅನ್ರಿವಿನ್ರನ್ತೆ ತನಿತ್ತು ವಾಢತ್ ತೊಡನ್ಕಿಯತು; ಅವ್ವಾಢು ವಾಢತ್
 ತೊಡನ್ಕಿಯುಂ ಅನ್ರಿವಿನ್ರನ್ತೆ ಸಮಸ್ಕಿರುತ್ತಿನ್ ಸೆಲ್ವಾಕ್ಕು
 ಪರವತ್ ತೊಡನ್ಕಿವಿಡ್ತು. 'ತಿರಾವಿಡ್' ಁನ್ರ ಸೊಲ್ ವಾಲ್ಮೆಕಿ
 ಇರಾಮಾನ್ರತ್ತಿಲೂಂ ಪಾರತತ್ತಿಲೂಂ ಪಾಸವತತ್ತಿಲೂಂ ಁನ್ರತು.
 ಕಿ. ಪಿ. ಁಡ್ಡಾಂ ಶುನ್ರೂನ್ರಡಿಲ್ ಕುಮಾರಿಲಪ್ಪಡ್ ಁನ್ರವರ್ ಆನ್ರಿ
 ತಿರಾವಿಡ ಪಾಣೆಕ್ ಁನ್ರ ಸೊನ್ರೂರಾಪ್ ಪಯನ್ಪಡ್ತುಕಿರ್. ಓರು
 ಕಾಲತ್ತಿಲ್ ಇನ್ರಿಯಾ ಮುಢುತುಂ ತಿರಾವಿಡ ಮೊழಿಯೇ ಪರವಿಯಿನ್
 ತತಾಕ ಡಾಕ್ಡರ್ ಸುನ್ರಿತುಮಾರ್ ಸಡ್ಡರ್ಜಿ ಕ್ಕುರುಕಿರ್. ಢೇಲೂಂ ತಿರಾವಿಡ
 ಮೊழಿಯಿಯಲ್ ವಲ್ಲುನ್ ತಿರು. ಸತಿಪುಷನ್ ಪಡ್ಡಾಸ್ಸಾರಿಯಾ ಅವರ್ಕ್
 ಓಲ್ಲಾರಿ ಁನ್ರ ತಿರಾವಿಡ ಮೊழಿಯೇ ಆರಾಯ್ನ್ತು ಮೊழಿ ಁಲಕುಕ್ಕು
 ಅನ್ರಿತ್ತಾರ್. ತನ್ರಪೂಢುತುಕೂಡ ಆಕ್ಸ್ಪೂರ್ಡು ಪಲ್ಕಣ್ ಕಢುಕ್
 ಪೂರಾಸಿರಿಯರ್ ಪರ್ರೂ (Burrow) ಅವರ್ಕ್ಣೂಂ ತಿರು ಸತಿಪುಷನ್
 ಪಡ್ಡಾಸ್ಸಾರಿಯಾ ಅವರ್ಕ್ಣೂಂ ಓರಿಸಾವಿಲ್ ಁನ್ರ ಆತಿವಾಸಿಕ್
 ಪೂಸುನ್ರಿನ್ರ ಮನ್ರೂರು ತಿರಾವಿಡ ಮೊழಿಯಾನ್ ಪೆನ್ಗೊ (Pengo)ವೇ
 ಮೊழಿ ಁಲಕುಕ್ಕು ವೆನ್ರಿಕ್ಕೊನ್ರಿನ್ರನ್ರ. ಇತೆಪ್ಪೂನ್ರಿ
 ಇನ್ರಿನ್ರ ಁತ್ತಣೇಯೂ ತಿರಾವಿಡ ಮೊழಿಕ್ ವೆನ್ರಿ ಁಲಕುಕ್ಕು
 ಆಯ್ವುಕ್ಕು ವರಾಂ ಮ್ ಇರುಪ್ಪತಾಕ ಮೊழಿಯಿಯಲ್ ವಲ್ಲುನ್ರಕ್ ಁನ್ರಿ
 ಕಿರ್. ಁನ್ರವೇ, ಇತ್ತುಢೆಯಿಲ್ ನ್ನಡ್ತೂರು ಆಮ್ನ್ತ
 ಆರಾಯ್ಸ್ಸಿ ತೇವೇ. ತಿರಾವಿಡ ಮೊழಿಯಿನ್ರತೆ ಮುನ್ರಿ ಪೆರುಂ
 ಪಿರಿವುಕ್ಣಾಕ್ ಪಿರಿಕ್ಕಲಾಂ.

திராவிட மொழியினம்

வடதிராவிட மொழிகள் (North Dravidian)	சென்ட்ரல் திராவிட மொழிகள் (Central Dravidian)	தென் திராவிட மொழிகள் (South Dravidian)
1. குருக்	1. பார்ஜீ (ஒல்லாரி)	1. தமிழ்
2. மால்டோ	2. கோலாமி	2. தெலுங்கு
3. பிராகுவி	3. நாயக்கி	3. மலையாளம்
	4. கோண்ட்	4. கன்னடம்
	5. கூயி (Kui)	5. துளு
	6. கூவி (Kuvi)	6. குடகு
	7. கோந்த்	7. தோடா
	8. பெங்கோ முதலியன	8. கோடா
		9. படகா

திராவிட மொழியில் பழமைக்குப் பழமையாய் இலக்கிய வளம் உடையதாய் நிற்பதோடு புதுமைக்கும் புதுமையாய்க் கருத்துச் செல்வம் நிறைந்து, பிறமொழிக் கலப்புக் குறைந்து காணப்படுவது தமிழ் மொழியேயாகும். தமிழைப் போன்று கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் மொழிகளும் இலக்கிய வளம் படைத்தவை. மலையாளத்தை ஒத்த இனமொழி என்பதைவிடத் தமிழின் கிளை மொழி என்பதே பொருந்தும் என்கிறார் டாக்டர் கால்டுவெல். அவ்வவ்விடத்தில் வழங்குவதைக் கொண்டே வட, சென்ட்ரல், தென் திராவிட மொழிகள் எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளன.

ஆரியர்கட்குப் பின்பு மங்கோலிய இனத்தைச் சார்ந்த சீனா - திபெத்தியர் இந்தியாவிற்கு வந்தனர். இவ்வினத்தார் இந்தியாவின் பண்பாட்டிற்கும் கலாச்சாரத்திற்கும் ஓரளவே உதவினர் எனக்கொள்ளலாம். திபெத்தும் பர்மிய மொழியும் இந்திய ஆரிய மொழிகளுடன் உறவாடியதால், அவைகள் இலக்கிய வளம் பெற்றன. நேப்பானில் உள்ள நேவாரி, மணிப்பூர், மைதை

ஆகியவற்றில் இலக்கிய வளம் கிடையா. மணிபூரி, லுஷை, கரோ ஆகியவைகள் கிளை மொழிகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

திபெத்திய-சீன மொழியினத்தின் பெரும் பிரிவு :-

I.	i) சயாம்-சீன பிரிவு	II. அஸ்ஸாம்-பர்மா இனம்
	ii) திபெத்திய-இமாலயப்பிரிவு	1. நாகா பிரிவு
(சென்ட்ரல்)
	iii) வடக்கு அஸ்ஸாம் பிரிவு	2. கச்சின் பிரிவு
	vi) நாகா பிரிவு	3. குகிசின் பிரிவு
(Kukichin)
		i) மைதை
		ii) வடசின் பிரிவு
		iii) சென்ட்ரல் சின்
பிரிவு.

ஆரியர்கள் இரான் வழியாக இந்தியாவிற்கு வந்த இனத்தவர்கள் என மொழி நூலார் குறிப்பிடுகின்றனர். இந்தியாவிற்கு வந்த இந்தோ-ஐரோப்பிய வினத்தார்கள் இரு பிரிவுகளைச் சார்ந்தவர்கள் (i) நீண்ட தலையுடைய நார்டிக் இந்தோ ஐரோப்பியர் (ii) சிறிய தலையுடைய ஆல்பைன்ஸ், டிராகிக்ஸ், ஆர்மினியர்கள். சிறிய தலையுடைய இவ்வினத்தார்கள் இந்திய வரலாற்றில் குறிப்பாகக் குஜராத் திலும் வங்காளத்திலும் நல்லதொரு இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். ஆரிய மொழி பல கிளைகளாகப் பிரிந்து கங்கைப் பள்ளத்தாக்குகளில் வாழ முற்பட்டன. ரிக்வேத காலத்து (Rig Veda) ஆரிய மொழி பழைய இந்தோ-ஆரிய மொழி என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. பின்பு இந்தியாவின் மதம், பண்பாடு, கலாச்சாரம் முதலியவற்றை இணைக்கும் மொழியாகச் சமஸ்கிருதம் விளங்கியது. இந்திய ஆரிய மொழிகளையும் கிளை மொழிகளையும் கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்தலாம்:-

1. வடமேற்குப் பிரிவு
 - i) ஹிந்தி அல்லது மேற்குப் பஞ்சாபிக் கிளைமொழிகள்
 - ii) சிந்தி
2. தெற்குப் பிரிவு
 - iii) மராத்தி (கொங்கனி)
3. கிழக்குப் பிரிவு
 - iv) ஒரியா
 - v) வங்காளம்
 - vi) அஸ்ஸாம்
 - vii) பீஹாரி
 - அ) மைதிலி
 - ஆ) மகஹி
 - இ) போஜ்பூரி
4. கிழக்கு சென்ட்ரல் பிரிவு
 - viii) கோசானி அல்லது கிழக்கத்திய ஹிந்தி (அவதி, பஹேலி, சட்டிஸ்கடி)
5. சென்ட்ரல் பிரிவு
 - ix) ஹிந்தி அல்லது மேற்கு வட்டார ஹிந்தி (கடிபோலி, உருது, பங்காரு பிராஜ்பஹா, கனோஜி, பந்தேலி)
 - x) இராஜஸ்தானி-குஜராத்தி
 - அ) குஜராத்தி
 - ஆ) இராஜஸ்தானிக் கிளை மொழிகள் மார்வாரி, மாலாபி, ஜெய்ப்பூரி, மேவதி.
 - இ) பீலி கிளை மொழிகள் தென்னிந்திய சௌராஷ்டிரா
6. வடக்கு அல்லது பஹாரி அல்லது இமாலயன் பிரிவு
 - xi) கிழக்கு பஹாரி

- xii) சென்ட்ரல் பஹாரி
 xiii) மேற்கு வட்டார பஹாரி

கிளை மொழிகள்

(சாமேலி, குலயி, மன்தேலி,
 குயின்தாலி, சிறுமௌரி
 முதலியன.)

II. வகைப்படுத்தப்படாத மொழிகள் : (Unclassed languages)

1. புருஷாஸ்கி (Burushaski)
2. அந்தமான் தீவு மொழிகள்
3. நாடோடி-கிளைமொழிகள் முதலியன.

மேற்கண்ட பாகுபாடுகள் இந்தோ-இரானிய அல்லது இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழியினத்தைச் சார்ந்தனவாகும். தார்திக்(Dardic) என்பது ஆரிய மொழியினத்தைச் சார்ந்த மற்றொரு பிரிவாகும். காஷ்மீரி, சீனா, கோவார் அல்லது சித்ரலி, பஸ்காலி, பஷை முதலிய மொழிகள் பெரும்பாலும் இந்திய-ஆப்கானிஸ்தானத் துக்கு இடைப்பட்ட பகுதிகளில் பேசப்படுகின்றன. இரானிய மொழி சார்ந்த ஆரியமொழிகளாகப் பஷ்டோ (வ.மே. எ. மாகாணம்) பிலோஷி முதலிய மொழிகள் கருதப்படுகின்றன. வடகாஷ்மீரில் பேசப்படுகின்ற புருஷாஸ்கி எந்த மொழியினத்தைச் சார்ந்தது என இதுவரை வரையறுக்கப்படவில்லை. ஆரிய மொழியான சமஸ்கிருதத்தின் தொடர்பு அனைத்து மொழிக் குடும்பங்களிலும் உள்ளது.

எண்ணிக்கையில் ஹிந்திமொழி உலகில் சீனம், ஆங்கில மொழிக்கு அடுத்தபடியாகக் கருதப்படுகின்றது. வடசீனா, ஆங்கிலம், இரஷ்யா, ஜெர்மன், ஜப்பான், ஸ்பெனிஷ்க்கு அடுத்தபடியாக வங்காளம் ஏழாவது இடத்தைப் பெறுகிறது. அஸ்ஸாம், ஒரிய மொழிகள் வங்க மொழியுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையன வெளிணும், அந்தந்த மொழிகட்குத் தனித்தனி இலக்கியங்கள் உண்டு. மைதிலி, மகஹி, போஜ்பூரி முதலிய மொழிகள் ஒரியா,

வங்காள, அஸ்ஸாம் மொழிகளுடன் தொடர்புடையனவாய்த் தோன்றுகிறது. ஆனால் மூலத்தை நோக்கும்பொழுது இந்தியுடன் தொடர்புடையன என்று உறுதியாகக் கூறலாம். பழங்காலத்தில் இம்மொழிகளில் இலக்கிய வளம் நிறைந்த மொழிகள் நிறைய இருந்திருக்கின்றன. கோசலி அல்லது கிழக்கு வட்டார இந்தி (இலக்கிய உலகிற்குத் துளசிதாசரை ஈர்ந்தது. இந்தி (இந்துஸ்தானியின்) நிழலில் தனது வளமையை இழந்துவிட்டது. சீக்கியர்கள் கிழக்குப் பஞ்சாபினைக் குருமுகி எழுத்தின் மூலம் வளம்பெறச்செய்கின்றனர். குஜராத்தி மொழியானது மற்ற வளம் பெற்ற இந்திய மொழியான தமிழ், வங்காளம், மராத்தி, உருதுடன்வைத்துமதிக்கத்தக்க நிலையில் வளம்பெற்றுள்ளது. மராத்தியுடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய கொங்கணி மொழியைக் கிறித்தவர்கள் ரோமன் விபியில் எழுதியுள்ளார்கள். சமஸ்கிருதத்தின் தொடர்பினைத் திராவிடமொழிகளிலும் திராவிடமொழியின்தொடர்பினைச் சமஸ்கிருதத்திலும் காணலாம்.

பழங்காலத்தில் இனத்திற்கும் மொழிக்கும் தொடர்பு இருந்தமைபோன்று, இக்காலத்தில் அவ்வளவாகத்தொடர்பில்லை. மொழியின் வளர்ச்சியும் இனத்தின் வளர்ச்சியும் வேறுவகையாய்ச் செல்கின்ற காரணத்தால், இனமும் மொழியும் வளர்ச்சியிலும் உறவிலும் வெவ்வேறாக உள்ளன எனலாம்.

யாழ்

திரு. மு வை. அரவிந்தன், எம். ஓ. எல்.,

(தமிழ்த்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்)

மறைந்துபோன தமிழ்ச் செல்வங்களுள் யாழும் ஒன்று. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன், தமிழகமெங்கும் யாழிசை மண்டிக்கிடந்தது. யாழ்ப்பாணர் வாழும் சேரிகளில் யாழிசை இனிது எழுந்தது. ஊரில் நடந்த விழாக்களில் யாழ் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. மன்னர் பேரவைையில் யாழ் மதிப்போடு வீற்றிருந்தது. வள்ளல்களின் இல்லந்தோறும் யாழுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. அது காதலையும், வீரத்தையும் மகிழ்ந்து பாடிய பாணர்களின் கையில் பொலிவுடன் விளங்கியது; அவர்களோடு தமிழகமெங்கும் பயணம் செய்து, இசையமுதை வாரி வழங்கியது.

சங்க நூல்களைக் கற்கும்போது, மறைந்துபோன யாழ் நம் கண்முன் தோன்றுகின்றது. அதன் தோற்றமும், அமைப்பும் நம்நெஞ்சத்தைக்கவர்கின்றன. யாழிசை விளைத்த இன்பத்தைப் பழந்தமிழ் நூல்கள் குறிப்பிடும்போது, 'அத்தகைய இசைக் கருவியை இழந்துவிட்டோமே!' என்ற துன்ப நினைவு நம் நெஞ்சத்தில் எழுகின்றது. பல ஆண்டுகளாக இத்தகைய துன்ப நினைவு அறிஞர் பலர் உள்ளத்தில் எழுந்து கொண்டே இருந்தது. இருபதாம் தூற்றாண்டில் வாழ்ந்து தமிழ்த் தொண்டு புரிந்த யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ச் சான்றோர் விபுலாநந்த அடிகள் யாழின் மறைவுக்குப் பெரிதும் வருந்தினார். அதனை மீண்டும் தமிழகத்திற்குக்கொண்டுவர முயன்றார்.

மறு பிறப்பு:

விபுலாநந்தரின் பேருழைப்பால் யாழ்க் கருவியும், பழந்தமிழ் இசையும் மீண்டும் தமிழகத்தில் பிறந்தன. ‘யாழ் நூல்’ என்ற பெயரில், தம் அரிய ஆராய்ச்சிகளை அவர் வெளியிட்டுள்ளார். அவ்வரிய நூலை உருவாக்க அவர், பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும், பழைய உரைகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய சங்க இலக்கியமும், சிலப்பதிகாரம் போன்ற பெருங் காப்பியங்களும், தேவாரப் பாடல்களும் அவருக்குப் பெரிதும் உதவின. திவாகரம், பிங்கலநதை என்னும் இரு நிகண்டுகளும் துணைசெய்தன.

இவற்றோடு பல்லவர் காலத்துக் கலைகள் அவருக்கு வழிகாட்டின. யாழ்க் கருவியின் உருவத்தை அவர் சிற்பங்களிலிருந்தும், ஓவியங்களிலிருந்தும் கண்டறிந்தார். இலண்டன் நகரத்திலும், சென்னை நகரத்திலும் உள்ள பழம்பொருட் காட்சிச்சாலைகளில் இருக்கும் யாழ்ச் சிற்பமும், யாழ் ஏந்திய இசை மாதர் ஓவியமும் அவருக்கு யாழின் வடிவத்தை நன்கு விளக்கிக் காட்டின. (யாழ்நூல்-பக். 41)

யாழ்க் கருவியின் பண்டைய அமைப்பைக் காணவிரும்புவோர், காஞ்சிபுரத்துக் கயிலாசநாதர் கோயிலில் உள்ள சிற்பங்களில் காணலாம்; புதுக்கோட்டைக்கு அருகே உள்ள திருமெய்யம்பள்ளிகொண்ட பெருமாள் கோயிலில் கருவறைச் சுவர்மீது, சிற்பவடிவில் உள்ள முனிவர் கூட்டத்தில் உள்ள நாரதர் கையில் இருக்கும் யாழ்க்கருவியைக் காணலாம். (‘சிற்பமும் கலை வாழ்வும்’ பக். 90.)

யாழ்நூலை இயற்றித் தமிழகத்திற்கு அருளிய விபுலாநந்தர், யாழ்க் கருவி ஒன்றைத் தாமே முன்னிருந்து செய்வித்து வழங்கியுள்ளார். அந்த யாழ், சென்னையில் உள்ள அண்ணாமலை மன்றத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. அதைக் காண்போர், ‘மறைந்துபோன யாழ் மறு பிறப்பு எடுத்துவந்து விட்டதே!’ என்று மகிழ்ச்சியடைவர்.

யாழின் வடிவமும் உறுப்புக்களும்

திருவள்ளூவர், 'யாழ்கோடு' — என்று கூறுவதால் (குறள்: 279) யாழ் வளைவாக இருந்தது என்று அறியலாம். கண்ணைக் கவரும் பல்வேறு வண்ணங்களோடு விளங்கிய யாழ், மணமகள் போலத் தோற்றப் பொலிவோடு விளங்கிற்று என்று புலவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். (பொருந.-19, 20. சிலம்பு:2-4)

இனி, யாழின் பல்வேறு உறுப்புக்களையும் அவற்றின் வடிவங்களையும் காண்போம். யாழ் தூலில் (உறுப்பியல்: பக்.-31-52) இவை விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

1. பத்தர்:

இது யாழின் அடிப்பகுதி; ஒருகோளத்தைப் பாதியாக வெட்டி எடுத்ததுபோல இருக்கும். தோணி வடிவமாகவும் மகர மீன் வடிவமாகவும் செய்யப்படுதலும் உண்டு. பத்தரை அகளம் என்றும் பத்தல் என்றும் கூறுவர். பத்தர் தரையில் படியும் கீழ்ப் பகுதி, மான் குளம்பு அழுந்தினால் ஏற்படும் பள்ளம்போல, நடு உயர்ந்து இரு புறமும் குழிவாக இருக்கும்.

2. வறுவாய்:

பத்தரின் குழிவான உட்பகுதி வறுவாய் எனப்படும். இது எட்டாம் பிறைபோல, அரை வட்டமாய்த் தோன்றும். பத்தரின் மேற்புறத்தில் ஒரு பாதியே வறுவாய் ஆக்கப்பட்டிருக்கும். இதன் வழியாய் மற்றப் பாதி மரமும் குடைந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கும்.

3. மருப்பு:

இது, கோடு அல்லது தண்டு என்று கூறப்படும்; பாம்பு படம்எடுத்தாற்போல நிமிர்ந்து, வளைந்து, திரண்டுநிற்கும். இதன் அடிப்பகுதி பத்தரோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கும்.

4. யாப்பு:

இது பத்தரின் உள்ளே-வறுவாயின் இடையில் வைக்கப்படும். இது பத்தரின் குறுக்களவே நீளமாகக் கொண்டு, சிறு வீரற்பருமனாக யானைத் தந்தத்தால் செய்யப்படும்; நரம்பு தொடுக்கவும் நரம்பின் அசைவைப் பத்தரிலே தாக்கி ஒலிக்கவும் பயன்படும்.

5. உந்தி:

இது போர்வைத் தோலிற்கும் யாப்பிற்கும் இடையில் அமைந்து இருக்கும்; மூங்கிலை நெடுகப்பிளந்து எடுத்தாற்போல, நீளமாய் மேற்புறம் நெடுக வளைந்திருக்கும்; பொல்லம் பொத்துதலின் கீழே போர்வைத் தோலைத் தாங்கி நிற்கும். யாப்பில் கட்டிய நரம்புகள் இதன் வழியாய் வர இதன் நடு, பாதிவரை நெடுகப்பிளவுபட்டிருக்கும்.

6. போர்வை:

பத்தரின் மேற்புறத்தில்—வறுவாயை மறைக்க மூடப்படும் வட்டமான தோல், போர்வை அல்லது பச்சை எனப்படும். இது துவர் ஊட்டப்பெற்று, கண்ணைக் கவரும் செந்நிறத்தோடு விளங்கும்.

7. பொல்லம் பொத்துதல்:

போர்வைத் தோல், செம்பாதியாக நடுவரை பிளவு செய்யப்பட்டுப் பின், இரு விளிம்புகளும் சேர்த்துத் தைக்கப்படும். இவ்வாறு தைத்தல், பொல்லம் பொத்துதல் எனப்படும்.

8. ஆணிகள்:

போர்வைத் தோலினைப் பத்தருடன் பொருத்தச் சுள்ளாணிகள் தைக்கப்படும். இந்த ஆணிகளின் தலை, தோலுக்கு வெளியே நண்டின் கண்களைப்போல், போர்வைத் தோலின் மீது நீட்டிக்கொண்டிருக்கும்.

9. திவவு:

திவவு என்பது மருப்பின் முற்பகுதியில் கட்டப்படுபவர்க்கட்டு. ஒன்பது வர்க்கட்டுகள் இருக்கும். ஒவ்வொரு வர்க்கட்டிலும் ஒரு நரம்பின் நுனி இருக்கக் கட்டப்பெறும். வர்க்கட்டுகளைத் தளர்த்தியும், நகர்த்தியும் நரம்புகள் சரி செய்யப்படும்.

10. நரம்புகள்:

பெரும்பாலும் ஒன்பது நரம்புகள் இருந்தன. மெல்லிய கொடு முறுக்கு அற்ற நரம்புகள் செவ்வையாகத் திரித்து அமைக்கப்படும். நரம்பின் ஒரு நுனி வர்க்கட்டிலும், மற்றொரு நுனி பத்தரின் உள்ளே வறுவாயின் குறுக்கே வைக்கப்படும் யாப்பிலும் இறுக்கக்கட்டப்படும்.

11. கவைக்கடை:

இது யாழை நிறுத்த, பின்புறமாகவைக்கப்படும் முட்டுக் கோல்; சிறிய அம்புபோல் நீண்டு, வாய்ப்புறம் மூன்றும் பிறை போன்ற அமைப்புடன் இருக்கும்.

சீறியாழ்:

இதுவரை பொதுவாக யாழின் பல்வேறு பகுதிகளைக் கண்டோம். அவற்றை நினைவில்கொண்டு, சீறியாழின் அமைப்பையும் உறுப்புக்களையும் இனிக் காண்போம். சீறியாழைப்பற்றிச் சிறப்பாற்றுப்படை இயற்றிய நத்தத்தனார் இரண்டு இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (சிறுபாண்: 34, 5; 221-229).

சீறியாழின் தோற்றமும் உறுப்புக்களும் சிறந்த உவமைகளால் விளக்கப்படுகின்றன. கருங்குரங்கின் கையைச் சுற்றிய பம்புபோல, யாழ்த் தண்டில் வர்க்கட்டுகள் உள்ளன. பத்தரின் ஓரங்களில் மணிகளை அடுக்கிவைத்ததுபோல ஆணிகள் தோன்றுகின்றன. குமிழும் பழத்தின் நிறத்தைப் போலப் போர்வைத் தோல் விளங்குகின்றது. முறுக்கு இல்லாத நரம்புகள், தேனை

ஓழுகவிட்டதுபோலப் பொலிகின்றன.- நத்தத்தனார் சீறியாழை இவ்வாறு புனைந்து காட்டுகின்றார்.

சீறியாழுக்குக் 'கவைக்கடை' என்ற முட்டுக்கோல் கூறப்படவில்லை. ஆதலின் சீறியாழ் வாசிப்போர் அதைத்தரையில் வைக்காமல், பத்தரை மடியில்வைத்து அமர்ந்து இடக்கையால் தண்டைப் பற்றிக்கொண்டு வலக்கையால் நரம்புகளைத் தடவி வாசித்திருக்கவேண்டும். நின்றுகொண்டும் வாசித்திருக்கலாம்.

“இன்குரற் சீறியாழ் இடவயின் தழீஇ
கைவல் பாண்மகன் கடனறிந்து இயக்க”

(சிறுபாண்: 36, 7)

என்ற அடிகள் யாழ் வாசிக்கும் முறையை உணர்த்துகின்றன.

இசைக் கலை:

சிறுபாணாற்றுப்படை இசைக் கலைஞரின் வாழ்க்கையைப் புனைந்துபாடும் பாடல் ஆகும். அதனால் அதில் பல இசைக் குறிப்புக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை பழந்தமிழகத்தில் மண்டிக்கிடந்த இசைவளத்தை உணர்த்துகின்றன. நத்தத்தனார்,

நைவளம் பழுறிய நயந்தெரி பாலை

கைவல் பாண்மகன் கடனறிந்து இயக்க

(சிறுபாண்: 36, 7)

என்றுபாடித் தம் இசைப்புலமையை வெளிப்படுத்துகின்றார். நட்டபாடை என்னும் பண்முற்றுப் பெற்ற பாலை யாழை இசையில் வல்ல பாணன் முறையறிந்து வாசிப்பதாகக் கூறுகின்றார் அவர்.

மருதத் தண்பணையில் உள்ள தாமரை மலரில் வாழும் வண்டு சீகாமரம் என்னும் பண்ணைப் பாடுவதாய்,

காமரு தும்பி காமரம் செப்பும் (77)

என்ற அடியில் குறிப்பிடுகின்றார். வண்டின் பாடல் சீகாமரம் என்னும் பண்போன்று இருந்தது என்னுமல், இவ்வாறு கூறி இருப்பது எண்ணி மகிழ்த்தக்கதாகும்.

பரிசில் பெற்று மீளும் பாணர் நல்லியக்கோடனையும், அவனது மலை வளத்தையும் பாடிக்கொண்டு முன்னாள் சென்றதாய் நத்தத்தனார் சொல்லுகின்றார்:

கிளைமலர்ப் படப்பைக் கிடங்கிற் கோமான்
தலையவீழ் தெரியல் தகையோற் பாடி
அறற்குழல் பாணி தூங்கி (160-162)

தாங்கரு மரபின் தன்னும் தந்தை
வாள்பொரு நெடுவரை வளனும் பாடி
முன்னாள் சென்றனம் (127-129)

பாணர்கள் கலைப் பறவைகள்; பாடுவதில் இன்பம் காண்பவர்கள். அதனால், செல்லும் வழியெல்லாம் பாடுகின்றனர்; வள்ளலின் புகழைப் பாடிக்கொண்டே செல்கின்றனர்.

நத்தத்தனார், சீறியாழைக் குறிப்பிடும்போது, பாடுதுறை முற்றிய பயன்தெரி கேள்விக் கூடுகொள் இன்னியம் (228, 9) என்றும், சீறியாழ் வாசித்தலை,

..... குரல் குரலாக
தூல்நெறி மரபின் பண்ணி (229, 30)

என்றும் கூறுகின்றார். பண்டைக் காலத்தில் இசைக் கலை பற்றியனாலும், இசைப் புலமையும் மிகுதியாய் இருந்ததை இவை உணர்த்தும்.

..... (8)

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை-1.

தனித் தமிழ்த் தேர்வு முடிவுகள் 1967.

நுழைவு

முதல் வகுப்பு இல்லை.

இரண்டாம் வகுப்பு:

- * (7) என். எம். முனியாண்டி 8-A, மாமுண்டி வாத்தியார் சந்து, கீழமாசிவீதி, மதுரை-1.
- (20) எஸ். தங்கராஜன் எள்ளுவிளைவீடு, வன்னியூர், கருக்கத்துக்கோணம், களியக்காவிளை (அ. நி.) குமரி (மா)
- (30) ஆர். லில்லிபாய் நளந்தா தனிக்கல்லூரி, கொல்லங்கோடு (அ. நி.) களியக்காவிளை (வழி), குமரி (மா)

மூன்றாம் வகுப்பு:

- (2) எஸ். டேவிட்சத்தியநாதன் ஐக்கசமுத்திரம், பால்கோடு (வழி), தருமபுரி (மா)
- (4) பி. மரிய அந்தோனி அக்ராஹர நாட்டார்மங்கலம் (அ. நி.), காரிப்பட்டி (வழி), சேலம் (மா)
- (8) ஆ. தமிழ்ச்செல்வன் ஆடை அங்காடி, வருசநாடு (அ. நி.), தேனி (வழி)

* அடைப்புக் குறியி லுள்ள எண் - தேர்வுண்ணுகும்.

- (10) கெ. அம்புஜாக்கி 1/ W.C.A.விடுதி, சின்னசொக்கி குளம், மதுரை-2.
- (11) இரா. பூமாலெட்சுமி 14-A, கோகலே ரோடு, சின்னசொக்கி குளம், மதுரை-2.
- (18) எஸ். சதாசிவன் பூவங்காபறம்பு, குமாரபுரம் (அ. நி.), குமரி (மா)
- (23) ஏ. ஜெயினம்மா நளந்தா கல்லூரி, கொல்லங்கோடு (அ. நி) குமரி (மா)
- (24) பி. கமலம், வலியமதில்விளைவிடு, அம்சி, தேங்காப் பட்டணம் (அ.நி.), குமரி (மா)
- (26) டி. கமலாபாயி செண்டாளிவிளைவிடு அம்சி, தேங்காப்பட்டணம், குமரி (மா)
- (29) என். குஞ்சும்மா நளந்தா கல்லூரி, கொல்லங்கோடு (அ. நி.) களியக்காவிளை (வழி), குமரி (மா)
- (31) எஸ். ஏ. வில்லிமேரிபுஷ்பம் செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்கள்சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)
- (32) எஸ். லூர்தம்மாள் மேலைவிளைபுத்தன்விடு குஞ்சாவோடு நார்த், தேங்காப்பட்டணம் (அ. நி.) குமரி (மா)
- (34) எம். புஷ்பம் வண்ணூரவிளைவிடு, திருத்துவபுரம், குழித்துறை (அ. நி.) குமரி (மா)
- (37) எம். சியாமளகுமாரி அம்மா மாதவலிலாசம், சாலச்சக்கோணம், குன்னத்தூர் (அ. நி.) குமரி (மா)
- (38) ஆர். செல்வி எஸ். ஏ. தனிக்கல்லூரி, குழித்துறை, குமரி (மா)
- (41) எஸ். ஸ்ரீகுமாரி அம்மா குட்டிக்காட்டுவிடு, முன்சிறை, புதுக்கடை (அ. நி.) குமரி (மா)
- (42) எஸ். தங்கலீலா எஸ். ஏ. தனிக்கல்லூரி, குழித்துறை, குமரி (மா)

- (44) எஸ். விஜயலட்சுமி அம்மா நளந்தா தனிக்கல்லூரி கொல்லங்கோடு (அ.நி.) களயக்காவளை (வழி), குமரி (மா)

இளம் புலவர்

முதல் வகுப்பு இல்லை.

இரண்டாம் வகுப்பு:

(14) ச. மல்லிகாதேவி	செந்தமிழ்க் கல்லூரி, தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-1.
(17) இரா. மோகன	"
(20) இரா. இராசம்	"
(21) தி சித்ரா	"
(22) ச. சிவகாமி	"
(23) ச. சிதாலெட்சுமி	"

மூன்றாம் வகுப்பு:

(7) நவரீதகிருட்டினன்	"
(8) க. பெரியசாமி	11, இலக்குமிபுரம், திருப்பரங்குன்றம் ரோடு, மதுரை-11.
(9) வே. இராஜா	பொ. துரிஞ்சிப்பட்டி (அ.நி.) (வழி) பொம்மிடி, அநூர் (வட்டம்) தர்மபுரி (மா)
(10) கொ. சின்னராசு	வையப்பமலை (அ.நி.) திருச்செங்கோடு (வட்டம்) சேலம் (மா)
(11) அ. மெ. செளந்தரராசன்	செந்தமிழ்க்கல்லூரி, மதுரை-1
(15) அ. மீனா	"
(18) சி. நாகவல்லி	"
(19) க. இராமாயி	மே/பா. இர. பழனியப்பன், தமிழாசிரியர் அரகினர் உயர்பள்ளி வேடசந்தூர், திண்டுக்கல் (வட்டம்)
(24) கு வசந்தா	செந்தமிழ்க்கல்லூரி, மதுரை-1

- (26) கி. கேசவசாமி 43-மாரியம்மன் கோவில் தெரு, காரைக்கால், புதுச்சேரி இராச்சியம்.
- (28) சூ. மதியழகன் 95, மருத்துவமனைத் தெரு, தம்மம்பட்டி (அ. நி.) சேலம் (மா)
- (30) க. சீமான் 39, சின்னகோவில்பத்து, தளத் தெரு, (அ. நி.) காரைக்கால்.
- (33) சி. தர்மராஜ் பாறக்கூட்டம்புதுவல் புத்தன் வீடு, இடைக்கோடு (அ. நி.) குமரி (மா)
- (34) பூ. ஜார்ஜ் செந்தமிழ்க் கல்லூரி நிலையம், திங்கள்சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)
- (35) பி. ஞானமணி காரைக்காடு புத்தன்வீடு, வன்னியூர், சுளியக்காவினை (அ. நி.) குமரி (மா)
- (36) ஜி. இராஜபுதியவன் சுலைமகள் கல்விநிலையம், கொட்டாரம் (அ. நி.)
- (38) அ. சத்தியதாஸ் செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்கள் சந்தை. நெய்யூர் (அ. நி.)
- (39) என். சத்தியநாதன் "
- (40) பொ. செல்லப்பா குரம்பிவிளை, குழிக்கோடு, முளகுழுடு (அ. நி.) குமரி (மா)
- (41) சி. வேதரிச்சர்ட் சுலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை குமரி (மா)
- (42) எப். அந்தோனியம்மாள் "
- (43) ப. ஆனந்தம் வாரியூர் (அ. நி.) அழகப்பபுரம் (வழி), குமரி (மா)
- (44) டி. பெல்லாள் சுலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை (அ. நி.), குமரி (மா)
- (45) ஜே. பேபி செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்கள் சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)
- (47) மு. கஸ்தூரிபாய் மாடர்ன் தனிக்கல்லூரி முத்தமிழ்த் தெரு. நாகர்கோயில்.

- (48) இ. கிருஷ்ணம்மாள் நளந்தா தனிக்கல்லூரி, கொல்லங்கோடு (அ. நி.) களியக்காவிரை (வழி)
- (49) டி. மரியபுஷ்பம் கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை, குமரி (மா)
- (51) நே. மேர்ஸி அன்னபாய் மாடர்ன் தனிக்கல்லூரி, முத்தமிழ்த் தெரு, நாகர்கோயில்.
- (52) மேரிமன்மா ”
- (53) எம். மேரிஞானபுஷ்பம் கலைமகள் கல்விநிலையம் தக்கலை, குமரி (மா)
- (54) சி. முத்தம்மாள் ”
- (55) சி. ஓமனை ”
- (56) ம. புஷ்பம் மாடர்ன் தனிக்கல்லூரி, முத்தமிழ்த் தெரு, நாகர்கோயில்.
- (57) சி. இரத்தினம்மாள் ”
- (59) டி. ரெஞ்சிதம் செந்தமிழ்க்கல்வி நிலையம், திங்கள் சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)
- (60) என். ரெத்தினம் ”
- (61) எஸ். ரோசம்மாள் ”
- (62) எம். ரோஸ்மேரி கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை, குமரி (மா)
- (63) பெ. சத்தியபாமா கலைமகள் கல்விநிலையம், கொட்டாரம் (அ. நி.)
- (64) த. சமுத்திராபாய் எஸ். ஏ. தனிக்கல்லூரி, குழித்துறை, குமரி (மா)
- (65) பி. சாந்தகுமாரி செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்கள் சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)
- (66) பி. எம். சுபத்திரா எஸ். ஏ. தனிக்கல்லூரி, குழித்துறை, குமரி (மா)
- (67) ஆ. செல்லத்தங்கம் கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை, குமரி (மா)
- (68) றி. சொர்ணம் செந்தமிழ்க் கல்வி நிலையம், திங்கள் சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)

- (71) ச. ஸ்டார்லெட்ரூனபாய் கலைமகள் கல்விநிலையம், கொட்டாரம் (அ. நி.)
- (72) ஜி. தங்கரெத்தினம் கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை, குமரி (மா)
- (73) ஜே. தங்கரெத்தினம் செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்கள் சந்தை, நெய்யூர், (அ. நி.)
- (74) ஏ. விமலாபொன்மலர் கலைமகள் கல்விநிலையம், கொட்டாரம்.
- (75) ஓய்சிலின் பயஸ் ஆனந்தம் கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை.
- (76) ஆ. உத்தரியமுத்து எள்ளாவிளை, மேல்மிடாலம், கருங்கல் (அ. நி.)
- (77) ஜே. ஏசுதாசன் மே/பா, Y. ஈசாய், உயர்பள்ளி, அண்டுகோடு, (அ.நி.) குமரி(மா)
- (78) ச. இராமையா நகரவை உயர்பள்ளி, அனுப்பானடி, மதுரை-9.

புலவர்

முதல் வகுப்பு இல்லை.

இரண்டாம் வகுப்பு:

- (8) பாலசுந்தரம்சங்கரப்பன் கணேஷ் சிட்டண்ட் காம்ப்வுண்டு (மேல்மாடி), சுயராஜ்யபுரம், மதுரை-2.
- (21) இர. லெ. காசிபாய் செந்தமிழ்க் கல்லூரி, தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-1.
- (22) இரா. காந்திமதி 2, ஒதுவார் சந்து, கீழ்ச்சித்திரை வீதி, மதுரை.
- (23) அ. குருவம்மாள் செந்தமிழ்க் கல்லூரி, தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-1.
- (24) கோ. இலட்சுமி "
- (27) நா. நாகலட்சுமி "
- (32) ச. சியாமளா "
- (33) இரா. செல்வம் "

(75) ப. பஞ்சிப்பழம்

கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை.

முன்றும் வகுப்பு:

(3) க. மருதமுத்து	செந்தமிழ்க் கல்லூரி, தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை-1.
(4) மு. மாணிக்கவாசகம்	ஆசிரியர், ப. யூ. உயர்ஆதாரப் பள்ளி, காஞ்சாபுரம் (அ. நி.) வத்திராயிருப்பு (வழி)
(5) ம. மீனாட்சிசுந்தரம்	3, மேல ஆ வணி மூ ல வீ தி, மதுரை.
(9) க. பிச்சாண்டி	செந்தமிழ்க் கல்லூரி, தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை-1.
(11) இராமலிங்கம்	"
(12) சண்முகவேலு	"
(14) சாஸ்திரி	"
(16) டி. சிவலிங்கநாடார்	பந்தாரஅள்ளி, பொம்மனூர் (அ. நி.), பாலக்காடு (வழி) தரு மபுரி (மா)
(18) தே. ரா. அருணபாரதி	செந்தமிழ்க் கல்லூரி, தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை-1,
(20) செ. கற்பகவல்லி	"
(25) ந. இந்திரா	"
(26) அ. முத்துலட்சுமி	"
(28) மீ. பசலிஸ்	"
(29) பெ. பழனியம்மாள்	"
(30) இரா. பிரேமா	"
(31) க. சாரதாமணி	"
(34) ஜே. வசந்தா	"
(35) கா. ப. நெடுஞ்செழியன்	தமிழாசிரியர், அரசினர் உயர் பள்ளி, பேனூர், சேலம்(மா)
(36) செ. இராமலிங்கம்	9/12, காவலர் தெரு, முதலியார் பேட்டை, புதுச்சேரி-4.

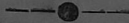
- (37) பா. மாலிகான் எழுத்தர், ப. யூனியன், பன
மரத்துப்பட்டி (அ.நி.) மல்லூர்
(வழி). சேலம் (மா)
- (38) சா. சின்னப்பிள்ளை கோச்சக்காவிளை, சாரோடு,
தக்கலை (அ. நி.),
- (39) P. கோவிந்தன் செந்தமிழ்க் கல்வி நிலையம்,
ஆற்றூர் (அ. நி.) குமரி (மா)
- (40) C. இலட்சுமணன் "
- (41) இரா. ச. மோகனராசன் நாவலரகம், நாகர்கோவில்-2.
- (44) சி. சுந்தரப்பன் அகஸ்திஸ்வரம் (அ. நி.)
குமரி (மா)
- (47) ஞா. பொனிப்பாசி செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்
கள் சந்தை, நெய்யூர் (அ.நி.)
- (48) C. அகஸ்றீனாச்சரோஜினி "
- (50) ஜே. எஸ்தர்சசீலா கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை
குமரி (மா)
- (52) R. இந்திராபாய் பொடுவல்விளைவிடு, புதுக்
கடை அஞ்சல், குமரி (மா)
- (53) R. இஸ்தாக்கி மே/பா. செல்வராஜ், ஆசிரியர்
காவுவிளை வீடு, பாக்கோடு
(அ. நி.) குமரி (மா)
- (54) K. ஜானகி கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை
குமரி (மா)
- (55) எல். ஜாயினி எஸ். ஏ. தனிக்கல்லூரி, குழித்
துறை, குமரி (மா)
- (56) C. ஜெகதீஸ்வரி கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை,
குமரி (மா)
- (57) எஸ். ஜோசப்பின்மேரி மேரிவிலாஸ் பங்களா, புதுக்
கடை (அ.நி.) குமரி (மா)
- (58) ஐ. ஜோஸ் எஸ். ஏ. தனிக்கல்லூரி, குழித்
துறை, குமரி (மா)
- (59) J: கனகம் மே/பா. ராஜதங்கம், அருள்சத
னம்வீடு, ஆற்றூர் (அ.நி.)
குமரி (மா)

- (60) ஜி. கன்னிமரியம்மாள் செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்கள் சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)
- (61) K. இலக்குமி செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், ஆற்றூர் (அ. நி.) குமரி (மா)
- (62) என். லலிதாபாய் மே/பா. Y. ஈசாய், உயர்பள்ளி, அண்டுகோடு, அருமனை வழி.
- (63) பா. லில்லிபாய் நளந்தா தனிக்கல்லூரி, கொல்லங்கோடு (அ. நி.)
- (65) S. லீலா கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை.
- (66) A. லீமாறோசிலி அருள்சதனம் வீடு, ஆற்றூர் (அ. நி.)
- (67) என். கைசம்மாள் Y. ஈசாய், ஆசிரியர், உயர்பள்ளி அண்டுகோடு, அருமனை (வழி)
- (68) R. மரியபிலோயினுள் கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை.
- (69) செ. மரியதங்கம் எஸ். ஏ. தனிக் கல்லூரி, குழித்துறை.
- (70) டி. மரியம்மா கல்லவிளாகம் வீடு, S. T. மங்காடு (அ. நி.) களியக்காவினை (வழி)
- (71) ஆர் முத்தம்மாள் Y. ஈசாய், ஆசிரியர், உயர்பள்ளி, அண்டுகோடு, அருமனை (வழி)
- (72) P. முத்தாபரணம் செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்கள் சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)
- (74) எல். மேரிசெலின் Y. M. ஈசாய் ஆசிரியர் உயர்பள்ளி அண்டுகோடு, அருமனை (வழி)
- (76) கெ. பத்மாவதி அம்மா
- (77) டி. பத்மாவதி அம்மா நளந்தா தனிக்கல்லூரி, கொல்லங்கோடு (அ. நி.)
- (78) S. C. புஷ்பம் கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை.
- (80) Y. குயின்லின்பயஸ் ஆனந்தம்
- (82) எம். இராஜம் Y. ஈசாய் ஆசிரியர் உயர்பள்ளி, அண்டுகோடு, அருமனை (வழி)
- (83) N. இராசம் கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை.

- (84) N. இராஜதாசம்மாள் அருள்சதனம் வீடு, ஆற்றூர் (அ. நி.)
- (85) C. இராஜேஸ்வரி கலைமகள் கல்விநிலையம், தக்கலை.
- (86) V. நித்தமேரி அருள்சதனம் வீடு, ஆற்றூர் (அ. நி.)
- (88) R. ரெஜினா Y. ஈசாய், ஆசிரியர், உயர்பள்ளி, அண்டுகோடு அருமனை (வழி)
- (89) K. ரோசம்மாள் செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்கள்சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)
- (90) பி. ரோசம்மாள் "
- (91) H. சரோஜினி கறையான்விளைவீடு, அதங்கோடு, S. T மங்காடு (அ. நி.) கரியக்காவிளை (வழி)
92. M. சரோஜினி அருள்சதனம் வீடு, ஆற்றூர் (அ. நி.)
- (93) வி. சாரதா நளந்தா தனிக்கல்லூரி, கொல்லங்கோடு (அ. நி.)
- (94) கெ. சாரதாபாய் செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்கள்சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)
- (95) C. செல்லபாய் அருள்சதனம் வீடு, ஆற்றூர் (அ. நி.)
- (96) த. செல்லம்மா எஸ். ஏ. தனிக்கல்லூரி, குழித்துறை (அ. நி.)
- (97) செ. செல்லத்தங்கம் செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்கள்சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)
- (98) S. செல்லத்தங்கம் "
- (99) V. செல்லத்தங்கம் "
- (100) N. P. செல்லத்தாய் "
- (101) பி. சுந்தரி தெறும்புவிளைவீடு, பைங்குளம் புதுக்கடை, (அ. நி.)
- (102) L. சொர்ணம் செந்தமிழ்க் கல்விநிலையம், திங்கள்சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)

- (103) எம். சொர்ணம்மாள் Y. ஈசாய் ஆசிரியர் உயர்பள்ளி,
அண்டுகோடு அருமனை (வழி)
- (104) R. சோபனபாய் அருள்சதனம் வீடு, ஆற்றூர்
(அ. நி.)
- (105) P. வாசினி செந்தமிழ்க்கல்விநிலையம், திங்
கள் சந்தை, நெய்யூர் (அ. நி.)
- (106) பி. லேழு Y. ஈசாய் ஆசிரியர். உயர்பள்ளி,
அண்டுகோடு, அருமனை (வழி)

மதிப்பெண்களைப் பெற விரும்புவோர் ரூ-5 செயலாளர்
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் மதுரை என்ற முகவரிக்கு அனுப்பிப்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

Copy of
Proceedings of the Director of Secondary Education,
Madras-6

Rc. No' 108301B7/65 Dated 5th May, 1966

GOVERNMENT OF MADRAS
EDUCATION AND PUBLIC HEALTH DEPARTMENT

G. O. Ms. No. 625, Education, Dt. 28th April. 66

ABSTRACT.

Elementary Education — Pulavar (Panditham) Certificates issued by the Madurai Tamil Sangam-Declared equivalent to the Pandit's Examination held by the Tamil Sangam.

Read :

From the Director of Secondary education,

Rc. No. 108301/P3/65 dt. 8—12—65

From the Director of Secondary education,

Rc. No. 108301/B7/65 dt. 30—3—66

ORDER :

The Government accept the recommendation of the Director of Secondary Education that the Pulavar (Panditham) Certificates issued by the Madurai Tamil Sangam be considered equivalent to the Pandit's Examination Certificate mentioned in Rule 13 of Madras Educational Rules for the purpose of appointment of Tamil Pandits in Higher Elementary Schools, subjects to the condition that the holders of Pulavar (Panditham) Certificate should not be confirmed in service unless they have successfully undergone the training course conducted by the Annamalai University.

The Director of secondary education is requested to submit necessary draft amendments to the Madras Educational rules in due course.

/By Order of the Governor /

(True copy)

J. ANJANI DAYANAND
Deputy Secretary to Government.

/ copy / communicated.

2. These Pandits who are appointed in Higher Elementary Schools with reference to rules and orders in the matter are eligible for the minimum in the time scale of pay applicable to secondary grade teachers i. e. Rs. 90/- per mensem.

(Sd.) S. V. CHITTIBABU
for Director of Secondary Education.

/ True Copy /

சங்கச் செய்திகள்:

சங்கச் செயற்குழு உறுப்பினர் கூட்டம்

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தலைவராயிருந்த இராமநாத புரத்தரசர் உயர்திரு. சண்முகராசேசுவர சேதுபதியவர்கள் காலமானதை முன்னிட்டுத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் 7-4-67-இல், நடைபெற்ற சங்கச் செயற்குழு உறுப்பினர் கூட்டத்தில், சங்கத்துணைத் தலைவர் தமிழவேள் திரு. பி.டி. இராசன் அவர்கள், சங்கத் தலைவராக முழுமனதுடன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

திரு. பி. அரங்கசாமி நாயுடு, பி. ஏ., பி. எல். அவர்கள் சங்கத் துணைத் தலைவராகவும், செயற்குழு உறுப்பினர் திரு. என். ஆர். கிருட்டிணசாமி ஐயங்கார் மறைந்ததை முன்னிட்டுத் திரு. வி. வி. சி. ஆர். முருகேச முதலியார் அவர்கள், செயற்குழு உறுப்பினராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றுள்ளனர்.

இராமநாதபுரத்தரசர் உயர்திரு. எஸ். இராமநாத சேதுபதி அவர்களும், புதுக்கோட்டை மன்னர் அவர்களும் சங்கப்புரவலர்களாக முழுமனதுடன் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றுள்ளனர் என்பதையும் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

சங்கத் தேர்வுகள்

நம்சங்கத்தின்சார்பில், இவ்வாண்டு பிப்ரவரித்திங்களில் நடைபெற்ற 'பள்ளி யிறுதி வகுப்புத் தமிழ்த் தேர்வில்' ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் கலந்துகொண்டனர். தேர்வு முடிவுகளும், உரிய தகுதிச் சான்றிதழ்களும், அரசினர்தேர்வு நடைபெறுவதற்கு முன்பே, அந்தந்தப்பள்ளிகட்கு அனுப்பப்பட்டுவிட்டன.

தேர்வில் கலந்துகொண்ட ஒவ்வொரு பள்ளியிலும், தமிழில் 'முதல் வகுப்பில் முதல் தரத்தில்' தேறிய மாணவருக்குச் சங்கச் சார்பில் 'தமிழர் வாழ்வு' என்னும் தூல் பரிசாக அனுப்பப்பெற்றுள்ளது. இது தவிரக் கீழ்க்கண்ட ஐவர்க்கு, ஐந்து 'மாநிலப் பரிசுகளும்' (State Awards) வழங்கப்பெற்றுள்ளன.

முதற் பரிசு:— பொ. செல்வராசுபாண்டியன்,
அரசினர் உயர்பள்ளி, சின்னக்காமன்பட்டி,
இராமநாதபுரமாவட்டம்.

2-ஆம் பரிசு:— ஞா. கல்யாணி,
அரசினர் உயர்பள்ளி,
ஆரணி,
செங்கற்பட்டு மாவட்டம்.

3-ஆம் பரிசு:— கே. இராமச்சந்திரன்,
எல். எம். சி. உயர் பள்ளி,
சீர்காழி,
தஞ்சை மாவட்டம்.

4-ஆம் பரிசு:— எம். சாந்தகுமார்,
அரசினர் உயர் பள்ளி,
இராமேசுவரம்,
இராமநாதபுர மாவட்டம்.

5-ஆம் பரிசு:— ஏ. பலராமன்,
அரசினர் ஆண்கள் உயர் பள்ளி,
போளூர்,
வ. ஆ. மாவட்டம்.

இவை தவிரக் கீழ்க்கண்ட 'மாவட்டப் பரிசுகளும்' வழங்கப்பெற்றுள்ளன:—

- 1) என். தர்மலிங்கம், அரசினர் உயர் பள்ளி, கங்கவல்லி,
சேலம் மாவட்டம்.

- 2) இரா. சீ. சரசுவதி, நகராட்சி மகளிர் உயர்பள்ளி,
அரங்கநாதபுரம், கோவை மாவட்டம்.
- 3) சி. எல். அசோகப்பாபு, செளராட்டிராசெகண்டரிப்பள்ளி,
மதுரை.
- 4) டி. ஆர். பாலசுப்பிரமணியன், ஏ. வி. உயர்பள்ளி,
கோவில்பட்டி, நெல்லை மாவட்டம்.
- 5) பி. கணேசன், ஸ்ரீ விவேகானந்தா வித்யாவன உயர்
பள்ளி, திருப்பராய்த்துறை, திருச்சிமாவட்டம்.
- 6) ஜி. நாராயணன், எம். சிடி. எம். உயர்பள்ளி, சென்னை.
- 7) ஆர். கிறிஸ்திதங்கபாய், தூயமேரி உயர்பள்ளி,
குளச்சல், குமரி மாவட்டம்.
- 8) ம. இலட்சுமி, டேனிஷ் மிஷன் உயர் பள்ளி,
நெல்லிக்குப்பம், தெ. ஆ. மாவட்டம்.

தேர்வில் கலந்துகொண்ட மாணவர் அனைவர்க்கும் எங்கள் நன்றி. பரிசு பெற்ற மாணவர்கட்கு எங்கள் உளங்கனிந்த வாழ்த்து.

எங்கட்கு ஆதரவு காட்டிய தலைமையாசிரியர்கட்கும், தமிழாசிரியர்கட்கும் எங்கள் உளமார்ந்த நன்றியை உளப்படுத்துகின்றோம். இனி வரும் ஆண்டுகளிலும் எங்கட்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிப்பார்களென நம்புகின்றோம்.

கி. பழநியப்பன்.
செயலாளர்.

